

HRANT İÇİN 19 OCAK'TA SOKAKLARA

Tam 7 yıl oldu! Hrant güpe-
gündüz sokak ortasında, İstan-
bul'un en işlek caddelerinden
birinde katledildi. Bu katliam fa-
şizmin ilk katliamı değildi. Fa-
şizm daha önce de sokak
ortasında kadın, çocuk ya da
öğrenci katletmişti! Katliamlara
dur demek, faşizme son ver-
mek bizim elimizde! 19 O-
cak'ta, Hrant'ın katledildiği
yerde bir araya geliyoruz. Ö-
lümsüzleşenlerimizi anmak ve
mücadelemizin devam edece-
ğini haykırmak için...

Gençler, Kadınlar;
19 Ocak'ta özgürlüğümüz
için, katledilenlerin hesabı yal-
nızca sokakta sorulabileceği i-
çin, sokaklara çağırıyoruz!
Taksim'den Agos'a Yürüyoruz!

19 Ocak 13.30
Taksim Meydanı

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 - 29 Ocak 2014 / S 250 / 1 TL

BOZUK DÜZENDE SAĞLAM ÇARK OLMAZ!

**BOZUK DÜZENDE
SAĞLAM ÇARK OLMAZ!**
BU PİSLİĞİ HALK TEMİZLEYECEK!

Sendikalar, demokratik kitle örgütleri Anka-
ra'da "Bozuk düzende sağlam çark olmaz"
diyerek miting düzenledi. Çok isabetli bir
slogan bu. Özellikle de düzenin "bozuk ya-
pısı" böylesine ayyuka çıkmışken! Ama bu
şiarla miting düzenleyenlerin hemen hepsi,
emekçileri sandığa çağırıyor. Bu "bozuk dü-
zen" in kimi mevkilerinde yer almanın öne-
minden bahsediyor. "Bozuk düzende
sağlam çark olmaya" kalkıyorlar

Ankara'da Emek Mitingi

KESK, DİSK, TMMOB ve
TTB'nin yaşanan yolsuzluklara karşı
düzenlediği "Özgürlük, Barış, De-
mokrasi, Adalet ve Emek Mitingi" i-
çin emekçiler, 11 Ocak günü sabah
saatlerinde Ankara Hipodrom'da top-
landı.

Türkiye'nin bir çok ilinden ot-
büslerle gelen emekçiler, sabah erken
saatlerde Hipodrom'da toplanarak
kortejlerini oluşturdular. Öğle saatle-
rine doğru Sıhhiye Meydanı'na yürü-
yüşe başlayan kitlenin en önünde
DİSK'e ve KESK'e bağlı sendikalar,
TMMOB ve TTB'ye bağlı meslek o-
daları pankartlarıyla yer aldı.

En Uzun Demiryolu Grevi Bitti

Binlerce Güney Koreli demiryolu
işçisi, emek düşmanı Başkan Park
Geun-hye yönetimine karşı üç haftalık
yoğun mücadelenin ardından 30 Aralık
itibarıyla grevlerini bitirdiler. Devlet de-
miryolu şirketi Korail tarihinin en uzun
greviydi bu. Bu kesif sınıf çatışması
şimdi iktidar ve muhalefet partilerinin
bir karar vereceği parlamentoya taşındı.

Kore Demiryolu İşçileri Sendi-
kası, 9 Aralık'ta %80 evet oyuyla baş-
ladı greve. İşçiler ve sendika, hükümetin
yeniden yapılandırma planlarının de-
miryollarını özelleştirme tehdidi ol-
duğunu gördüler, ki bu işsizlik, hizmet ve
hak kaybı anlamına geliyordu.

Editör

DÜZENİN DAMINDA YANGIN

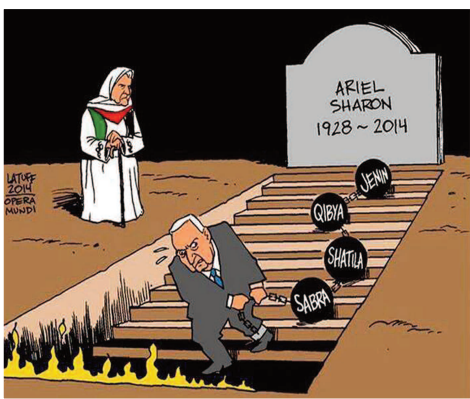
Devletin tepesinde yangın var.
Yangının söneceğine dair herhangi bir
emaret yok; aksine yangın gittikçe da-
ha geniş alanlara yayılıyor, devletin
başka başka kurumlarına sirayet edi-
yor.

Yangının yayıldığı son Bakanlık,
Milli Eğitim oldu.

Devletin/düzenin tepesindeki
yangının ilk kıvılcımının nasıl çıktığı-
nı bir hatırlayalım: Tarih Aralık
2013. Bir savcı yolsuzluk, rüşvet, do-
landırcılık gibi suçlardan birilerinin
gözüne alınması kararını veriyor.
Polis kararı uyguluyor, gözüne al-
malar başlıyor.

Buraya kadarı burjuva tekeli dü-
zende her zaman rastlanan bir durum-
du. Dahası, rüşvet, dolandırıcılık,
yolsuzluk, sahtecilik sermaye sınıfının
genlerinde var; olmazsa olmazdır. Sa-
dece Türkiye'de de değil, bütün kapi-
talist ülkelerde vaka-i adiyeden
sayılan durumlardır.

Bir İnsanlık Düşmanı Daha Öldü!

Tüm dünya onu Sabra-Şatila
kasabı olarak biliyor. Boğazına
kadar kana batmış. Ellerinde Fil-
listinli bebelerin kanı duruyor. Acı-
masız bir katil... İsrail eski
başbakanı Ariel Şaron öldü.

Tüm insanlığın zihnine kazı-
nan korkunç suçlarının hesabı so-
rulamadı gitti! Halklar arasına
ektığı kin ve nefret tohumlarının...
binlerce Filistinlinin katlinin he-
sabı vermeden kaçtı kurtuldu!

2005'ten beri komadaydı, 11 Ocak itibarıyla ölümü duyuruldu.

Ayaklanmaların
Devrimci Sonuçları
C.Dağlı

Devrimci Otorite
İhtiyacı
Taylan Işık

Devrim İçin
Daha Çok Cüret
Özgür Güven

O Büyük Gün
Geldiğinde
Ali Varol Günol

Devlette Kıyamet
Alametleri
Umut Çakır

Gezi Güncesi
Sıla Erciyes

YAZ VE GÜZ AYAKLANMALARININ DEVRİMCİ SONUÇLARI

BAŞYAZI

C. Dağlı

Halk kitleleri, Haziran'da ve Güz aylarında, her kez, farklı bir gerekçeyle ayaklandı: Haziran'da Gezi Parkı'ndaki ağaçların sökülmesi, Eylül'de, ODTÜ'den yol geçmesi, Aralık'ta ise rüşvet ve yolsuzluk gerekçesiyle, yarın ayaklanmak için başka gerekçeler bulunabilir.

Genel durum bir devrim için olgunlaşmışsa, halk yığınları ayaklanmak için bir gerekçe bulur. Şu ya da bu sorun -bazen çok küçük bir sorun ya da olay- ayaklanmanın bahanesi, devrimi başlatan bir kıvılcım rolü oynayabilir. Bu topraklarda ayaklanmak için çok neden var.

Burada önemli olan devrimin gerçek koşullarını anlamaktır.

1. Aralık sonlarında yeni bir devrimci eylemler dalgası başladı. Sokak gösterileri 27 Aralık'ta en yüksek noktasına çıktı. Taksim'de ve bir çok ilde çatışmalı geçen gösteriler ayın son gününe dek sürdü. 27 Aralık öncesinde Kadıköy'de ve Adana'da ayrılan eylemler sert ve çatışmalı geçmişti.

Uzun bir dönemdir görüldüğü gibi, birçok kentte aynı gün ya da arka arkaya başladı. Bu durum, devrimin gelişiminde ileri bir düzey ve niteliktir. Aralık yığınsal devrimci eylemleri ayaklanma boyutlarına varmıştır.

2. Gösterilere büyük kitleler katıldı. Haziran'dan beri çok geniş halk yığınlarının ayaklanma içinde yer alması ve bu genel başkaldırı günlerinde tarih yapıcılarını olarak davranmaları çok önemlidir.

Devrimci mücadele kolay kolay böylesine büyük bir kitle gücüne ulaşamaz. Yaz ve Güz ayaklanmaları kitle mücadelesinin bugüne dek ulaşmış olduğu en yüksek düzeydir. Güz ayaklanmaları da, Haziran ayaklanması gibi, devrimin zaferi yolunda büyük ve yeni bir adımdır.

3. Aralık'ta iktidarın ele geçirilmesi hedefi çok daha belirgindi. Bi çok kentte göstericiler -daha doğrusu ayaklanmacılar- "Halk İktidarı" sloganıyla eyleme geçti. Bu netlik, devrimin gelişiminde ileri bir noktadır. Leninist Partinin sloganları, görüşleri, programı daha çok kitle tarafından benimseniyor artık.

Devrimden, iktidarın ele geçirilmesinden, yeni bir yaşam kurulması hedefinden başka hiçbir şey, kalabalık halk kitlelerini, aylarca ayaklandıramazdı.

4. Burjuva muhalefet partileri, ulusal güçler Aralık gösterilerine destek vermedi. Tersine engellemek için çaba gösterdi. Onları, verili koşullarda ve Haziran Halk Ayaklanmasının deneyimiyle de hareket eden devrimci kitlelerin çok daha ileriye gideceğinin farkındalar. Aynı burjuva güçler, Haziran'ın daha ilk günlerinde de, kitleleri geri çekilmeye zorladılar, fakat devrimci güçlerin girişimleri ve ayaklanmaların kararlılığıyla, amaçlarına ulaşamadılar.

Burjuva güçler ve diğer ulusalcı güçler, belli sınırlar içinde hareket eden yığınlarla dayanarak iktidara gelmek istiyorlar.

Ancak, halk kitlelerinin daha ileri gitmesi, devrimde ısrar etmesi, burjuva çevrelerin tüm planlarını ve oyunlarını bozuyor.

5. Proletarya ve halk, kendi koşullarının farkında. Dahası, koşulları değiştirecek kendi gücünün ve eylemdeki devrimci birliğinin de farkında. Ezilen sınıfların en bilinçli, en tutarlı ve en devrimci kesimi daha ileri gidiyor: karşısına çıkan partileri ve politik grupları toplumsal konumuna göre belli bir yere oturtuyor. Kendi safını ve bu güçlere karşı tutumunu çok daha net olarak belirliyor.

Bunun devrimci sonuçları bellidir: devrimci kitleler, burjuva ve küçük burjuva güçlerin engellerini daha çabuk kurtuluyor.

6. Yaz ve Güz ayaklanmalarına karşın, halk kitleleri siyasi ve toplumsal hedeflerine ulaşamadı. Hedefe varmak için yeniden ve yeniden ayaklanacakları açıktır.

Ayaklananlar hedefine ulaşmasalar da, bugüne dek, bu topraklarda benzeri olmayan bir başkaldırıyla, toplum üzerinde derin bir etki yarattılar ve büyük bir sempati topladılar. Çünkü ayaklananları, insanlığın daima esinlendiği insanca bir gelecek için dövüştüler. Bu kavga şimdi daha büyük kitlelerin kavgasına dönüşüyor.

7. Bu topraklarda, egemenlerin, işçi sınıfı ve halk üzerindeki baskısı, birçok başka ülkeye göre çok daha şiddetli, ağır ve sürekli olmuştur. Bu yüzden, ezilen kitlelerin yönetenlere karşı öfkesi, tepkisi, isyanı ve ayaklanması da birçok yere göre daha şiddetli ve keskin olmuştur.

Devrimci sınıf mücadelesi ve esilen halkların savaşımı şiddetli saldırılar altında gelişti. Devrimci mücadele bu koşullarda zafere ulaşırsa, bu zafer gerçekten büyük bir zafer olacaktır. Devrimci sonuçları ve dünya devrimine etkisinin de buna göre olacağı açıktır.

8. Kitlelerin tarihsel girişimleri, basit bir olay olarak yorumlanamaz. 2013'te olan şey, yığınların kurtuluşu yolunda bir devrimin patlak vermesi, gelişmesi ve büyümesidir. Devrim, yıllardır verilen sayısız eylemde gelişti. Genel halk ayaklanması bu süreci hızlandırdı, iyice olgunlaştırdı ve yeni bir düzleme, sonuç alıcı bir noktaya getirdi.

Ancak bugünkü toplumdan kurtuluş hedefli eylemler bu denli ısrarlı, kararlı olur ve süreklilik gösterir.

9. Yönetenlerin Yaz ve Güz ayaklanmaları sırasında başvurdıkları şiddetli baskı ve saldırganlık ve bir dizi yeni baskı önlemlerini devreye sokmaları, eyleme geçen, ayaklanan, devrime giden kitlelerden ne kadar korktukları gösteriyor.

İşçi sınıfının ve halkların kendi istekleri, kendi kurtuluşları yönünde ortaya koydukları girişimi, açık ve doğrudan savaşım, her an eyleme geçme yeteneği, ayaklanma tevribelerine sahip olmaları, egemenlerin en korktukları şeydir.

10. İktidar gücünü elinde tutanlar, devletin tüm gücünü kullanmalarına rağmen, Haziran'da ayaklanan devrimci yığınları gerçek anlamda yenilgiye uğratamamış, kitlelerin mücadele azimlerini kıramamıştır. Halkların mücadele azmi kırılmadığı gibi, yapılan iğrenç saldırılar, mücadele azmini daha da güçlendirmiştir. Eylül ve Aralık'taki Güz ayaklanmaları günlerce sürdü.

Kürdistan'da halk, "çözüm süreci"ne rağmen günlerce ve defalarca çatıştı.

Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleşen Yaz ve Güz ayaklanmaları, birleşik devrimin bir çıkış gibi büyümesi, gelen günlerin nasıl geçeceğini daha şimdiden gösteriyor.

11. Devlet güçleri 31 Mayıs'ta ve sonraki günlerde, Taksim'de ve diğer tüm alanlarda, kentlerde büyük bir güç ayaklanan kitleleri kuşatırken, kuşattığı kitlelerin, kendi güçlerinden daha kalabalık olduğunu gördü. Halk yığınlarını kuşatma altına alırken gerçekte ise kendi güçlerinin, halk yığınları tarafından kuşatıldığını ve saldırıya uğradığını anladı.

Devlet güçleri, kendisinden çok daha fazla olan halk güçlerini yenemeyeceği ortaya çıkmıştır.

Devrimci halk güçleri, burjuva kuşatmayı kırarak bilince, azime, savaş kapasitesine ve enerjiye sahip olduğunu ayaklanma sırasında kanıtlamıştır.

12. Proletarya ve halklar sık sık ayaklandılarına göre, burada temel sorun ve temel görev devrimci mücadeleye kesin sonucuna, yani zafere götürmektir.

Mücadele kesin bir karara bağlanana dek, süreklileştirilmelidir. Bu süreçte, burjuvazinin kendi alternatiflerini geliştirmesine fırsat verilmemelidir. Bunun yolu, devrimin zaferi hedefiyle, tekeli sermayeye ve faşizme karşı doğrudan ve açık savaşımı yükseltmektir. Şiarımız, Zafere Kadar Devrim! Olmalıdır.

Bu konuda, Latin Amerika devrimci halklarının son yirmi yıl için uyguladığı ve başarılı olan taktikleri örnek alınmalıdır.

Mülksüzlerin Mülkü

Rote Flora

Ve Rote Flora... 1835'te yazlık tiyatro olarak inşa edilmiş, ilerleyen yıllarda balo salonu, kır lokantası ve sinema olarak kullanılmış, 1989 Kasımında işgal edildiğinde ise Rote Flora kamuya ait terkedilmiş metruk bir bina idi. İşgalin ardından kurulan kültür merkezi, hükümetin değil müdahale ettiği, desteklediği bir alternatif kültür projesi haline geldi. Hamburg'un kültür haritasında yerini almış, "alternatif kent kültürünün abidesi" olarak bir taraftan turist çekerken, diğer taraftan siyasi buluşma mekanı işlevini sürdürmüştü...

Rote Flora... 80'lerin bir Avrupa geleneği... Batı Avrupa'da solcu gençler, 80 sonlarında sahiplerinin oturmadığı, kiraya da vermediği binaları birer işgal eder... Buralara evsizler, öğrenciler, büyük şehre göçmüş işsizler yerleşmiş, binalar aynı zamanda cafe, imalathane, işyeri, kültür merkezlerine de dönüşmüş. Buralarda kurulan ortak ve alternatif yaşamlar, ilerleyen yıllarda turistleri de çeken tarihi mekanlara dönüşür...

Ve Rote Flora... 1835'te yazlık tiyatro olarak inşa edilmiş, ilerleyen yıllarda balo salonu, kır lokantası ve sinema olarak kullanılmış. 1989 Kasımında işgal edildiğinde ise Rote Flora kamuya ait terkedilmiş metruk bir bina idi. İşgalin ardından kurulan kültür merkezi, hükümetin değil müdahale ettiği, desteklediği bir alternatif kültür projesi haline geldi. Hamburg'un kültür haritasında yerini almış, "alternatif kent kültürünün abidesi" olarak bir taraftan turist çekerken, diğer taraftan siyasi buluşma mekanı işlevini sürdürmüştü...

Ve bizdeki deyimle "kentsel dönüşüm" tüm şehirle birlikte artık simgesel hale gelen Rote Flora Kültür Merkezi'ni de vurdu. Zaman içinde sermaye şehir merkezlerindeki bu metruk binaları satın alarak dönüştürmeye başladı; yoksul emekçi halk ve işsizler gittikçe şehrin dışına kovulurken, bu binalar lüks yerleşim yerlerine, cafe ve restoranlara dönüştü. Ve Rote Flora da 2001 yılında satıldı. Hükümet binayı satarken "onarım yapma dışına dokunulmaması" şartını koşarken, 2013 Aralık'ına gelince artık "mülk sahibi", mahkeme kararı ile "binanın boşaltılması" istedi. Ya bina 20 Aralık'a kadar boşaltılacak ya da ayda 25 bin avro kira ödenecekti. Ve 21 Aralık günü hükümet kültür merkezi kapısına kilit vurdu.

Hamburg'da ayaklanma düzeyine ulaşan eylem ve çatışmaları, "Olağanüstü Hal Bölgesi" anlamına gelen "tehlikeli bölge" ilan edilmesi de bu karar ile başladı.

Önce 21 Aralık günü Hamburg'da dev bir miting düzenlendi protesto için, sonra binlerce kişi polisle çatışmaya girdi ve şehrin sokakları bir anda savaş alanına döndü... Çok sayıda polisin de içinde yer aldığı 1000'e yakın kişi yaralandı. Eylemlerin katılımcıları gençlerin yanı sıra bu "kentsel dönüşüm"le barmacak yeri kalmayan emekçiler, işsizler, göçmenler oldu.

Eylemler kah huzun artırpı kah düşürürken, 5 Ocak günü Hamburg'un belirli bölgeleri "tehlikeli bölge" ilan edildi. Bu

bölgelerde polis insanların üstlerini ve eşyalarını arayabiliyor, kimliklerini kontrol edebiliyor, bölgeden uzaklaştırma kararı çıkarabiliyor ve gözaltına alabiliyor. Bunların insan haklarına aykırı olduğunu savunan Sol Parti, Yeşiller Partisi ve Hür Demokrat Parti, bunların hukuk devletine uygun olmadığını söylüyor. Hamburg'da yaşanan halklar ise haklarını korumak için sokaklardan çekilmiyor.

Zaman Savaş Zamanı

Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde Alman devleti anti-faşistler ve anarşistlerin yıllardan beri işgal edip kullandıkları binayı boşaltmaya kalktı. Almanya'da bu tür işgal binaları gerek yaşam alanı, gerek kültürel veya kolektif işletme olarak kullanılır ve bir çok şehirde vardır. Devletin sosyalist güçler ve mültecilere yönelik başlattığı operasyon, anti-faşist ve anarşistlerin güçlü iradesiyle karşılık buldu. Günlerce süren çatışmalarda yüzlerce polis ve eylemci yaralandı.

Alman devletin "Gefahren Gebiet" yani "tehlikeli bölge" diye adlandırdığı Hamburg'un birkaç mahallesinde estirdiği terör, yoldan geçen herkese kimlik kontrolü yapması ve yüzlerce gözaltı, en ileri burjuva demokrasilerin bile kendine tehdit olarak gördüğü herkese, her şeye acımasızca saldıracağına göstergesidir.

Zaten Alman faşist devlet geleneğinin bir ucu Hitler faşizmine dayanmıyor mu?

Dünya genelinde son yıllarda yaşanan ayaklanmalar ve son dönemde ülkemizde birkaç ağaç diye başlayıp, kimsenin tahmin edemeyeceği seviyeye yükselen ve hala devam eden ayaklanma, bizlere burjuvazinin iktidarı uğruna başvuramayacağı hiç bir şeyin olmadığını göstermiştir.

Buna karşılık bizler, yani devrimciler, işçiler, öğrenciler, yoksullar, işsizler, köylüler kısaca toplumun tüm katmanları, bu saldırılara karşı yaşamımız pahasına cevap vereceğimizi göstermiş olduk.

Bu durum Hamburg da aynı şekilde idi. Yani sorun ağaç veya bina değil, irade sorunu, iktidar sorunu olarak karşımıza çıktı.

Artık zaman ispat zamanı değil İKTİDAR zamanı. Zaman devrimci, ilerici güçlerin özellikle işçi sınıfının devrimin tüm araç ve gereçlerini kullanıp iktidarı alma zamanı.

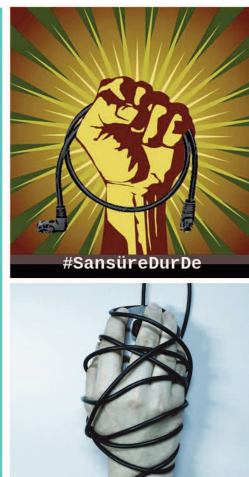
Hamburg savaşları ayaklanmalar zincirinin bir halkası olarak bizlere kendini gösterdi.

İKTİDAR HALKA

Almanya Mücadele Birliği Okuru

İNTERNETİME DOKUNMA

18 Ocak 2014 Cumartesi Saat:18:00' de Tüm Türkiye de alanlardayız!

Haberleşme özgürlüğünü engellemek, çağın en önemli iletişim aracını susturmak isteyen hükümet, bir yasağa daha imza atıyor.

İnternette Sansüre Hayır diyenler, 18 Ocak günü buldukları her yerde sokağa davet ediyor.

Yasalara, sansüre, varlığımızın yok sayılmasına karşı herkesi sokağa çağırıyoruz.

“Hrant Dink’in Vurulduğu Yerde Olacağız”

Hrant Dink cinayeti davası öncesinde İstanbul Adliyesi’nde basın açıklaması yapan Hrant Dink’in Arkadaşları, Dink cinayetinde payı olan kamu görevlilerinin yargılanmasını talep ettiklerini ancak bunun gerçekleşmediğini ifade etti. 19 Ocak’ta ise Agos Gazetesi önünde olacağını belirtti.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen Hrant Dink cinayeti davası öncesi Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’nde Hrant Dink’in arkadaşları bir basın açıklaması yaptı. “Müşamereyi Bırakın, Asıl Sorumluları Yargılayın”, “Faşizme İnat, Kardeşimizsin Hrant”, “Hepimiz Hrant’ız Hepimiz Ermeni’yiz” yazılı döviz ve pankartlar taşındı, sloganlar atıldı.

Basın açıklamasını yapan yazar Ahmet Ümit Hrant Dink cinayetinin üzerinden 7 yıl geçtiğini hatırlattı. Ümit, davayı takip eden adalet arayıcıları, Dink ailesinin avukatları ve Hrant Dink’in ailesinin mahkeme salonlarında, mahkeme kapılarında, gazete sayfalarında ve sokaklarda yıllarca adalet talebini dile getirdiğini söyledi. Hrant Dink’in ölümüyle ilgi-

li ihmali bulunan kamu görevlilerinin kamu-ya açık bir mahkemede ve adil bir şekilde yargılanmalarını talep ettiklerini belirten Ümit, “Bu olmadı. Bu olmadığı gibi yargılanması istenilen kamu görevlileri terfi almaya devam etti. Devlet içinde üst makamlara kadar tırmandılar” dedi.

Adalet talebinden asla vazgeçmeyeceklerini belirten Ümit, “Sevgili Hrant Dink’e sessizceğiz ve ‘buradayız aharig’ diyeceğiz. Her 19 Ocak’ta olduğu gibi bu 19 Ocak’ta da saat 15.00’de Agos gazetesi önünde Hrant Dink’in vurulduğu yerde olacağız. Biz, ‘bitti’ demeden bu dava bitmez” dedi.

Bir İnsanlık Düşmanı Daha Öldü!

Tüm dünya onu Sabra-Şatilla kasabı olarak biliyor. Boğazına kadar kana batmış. Elleri Filistinli bebelerin kanı duruyor. Acımasız bir katil... İsrail eski başbakanı Ariel Şaron öldü.

Tüm insanlığın zihnine kazınan korkunç suçlarının hesabı sorulmadan gitti! Halklar arasına ettiği kin ve nefret tohumlarının... binlerce Filistinlinin katlinin hesabı vermeden kaçtı kurtuldu! 2005’ten beri komadaydı, 11 Ocak itibarıyla ölümü duyuruldu.

Utunmaz basın tekelleri şimdi onu pirüpak göstermeye çalışıyor. Halkların hafızasından kazıyıp atmaya çalışıyorlar bu katilin suçlarını. Ama boşuna! Tarihin belleği şaşmaz. Kişiler unuttur, ama bir bütün olarak halklar ve tarih unutmaz! Bu insanlık düşmanı kasabın suçları da asla unutulmayacak. Medya tekelleri onu aklayamayacaklar!

Lübnan kökenli Brezilyalı karikatürist Carlos Latuff çizdiği karikatürlerle Şaron’un yaşamını özetledi. Ezilen halklar da durumu o karikatür kadar net çizgileriyle görüyor. Bu oyunlarınıza kanmayacak!

3 Eylem 3 Engel

5 Aralık Pazar günü Taksim üç eyleme tanık oldu; ikisinde polis yürüyüşe engel olurken, üçüncüsünde polis saldırısı sonucu 10 kişi gözaltına alındı.

Önce Suriye’de El Kaide’ye bağlı çeteler tarafından kaçırılan ve 40 gündür rehin tutulan Milliyet Gazetesi foto muhabiri Bünyamin Aygün için gazeteciler eylem yaptı. Gazeteciler sloganlarla Galatasaray Meydanı’ndan Tünel Meydanı’na yürümek istediklerinde polis ablukasıyla karşı karşıya geldiler. Gazeteciler vali ile yapılan görüşmelerin ardından Tünel’e yürüdüler.

“Bünyamin Aygün’e özgürlük”, “Free Bünyamin Aygün”, “Free press” yazılı pankart ve Bünyamin Aygün’ün fotoğraflarının taşındığı eylemde, gazetecilerin Galatasaray Meydanı’ndan Tünel’e yapmac istediği yürüyüş polisin engeline takıldı. Bunun üzerine gazeteciler, açıklamayı Galatasaray Meydanı’nda Türkçe ve İngilizce yaptı.

Basın açıklamasının ardından yürüyüş için polisle tekrar görüşme yapıldı. Bunun üzerine eylem, Beyoğlu Tünel’e yürünerek sonlandırıldı. Eylem boyunca “Hükümet Uyuma Bünyamin’e Sahip Çık” sloganı atıldı.

Kısa bir süre sonra da Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun, “AKP’nin yolsuzluklarına ve kadın düşmanlığına karşı” Tünel’den Galatasaray Meydanı’na yapmak istediği yürüyüş polisler tarafından engellendi. Tünel Meydanı’nda bir araya gelen kadınlar, “Kadınlar Ölüyor AKP Çalıyor” yazılı pankart ve “Asla Yalnız Yürümeyeceksin”, “Yaşam İçin Rüşvet Mi Gerek” Dövizlerini Açtı. “Kadın Cinayetlerini Durduracağız”, “Yaşam Hakkı Kutsaldır Dokunulamaz”, “Hırsızlardan Hesap Soracağız” sloganları atarak yürüyüşe geçen platform üyelerinin önüne barikat kuran sivil polisler, yürüyüşe müdahale etti, arbeye yaşandı.

Bu müdahaleye tepki olarak açıklama yapmayacaklarını belirten kadınlar, bir süre atıldıkları sloganların ardından eylemlerine son verdi.

Akşam saatlerinde de Dev-Genç’in Taksim’de “Tutuklu öğrenciler için toplanma” çağrısına polisin saldırdı ve 10 kişi gözaltına alındı.

Zindanlar Tabut Olmaya Devam Ediyor

Bitlis E Tipi Cezaevi’nde bulunan hasta tutsak Seyithan Taşkıran yaşamını yitirdi. 44 yaşındaki PKK’li tutsak Seyithan Taşkıran, yoğun bakımda bulunduğu Van Dursun Odabaşı Tıp Merkezi’nde 3 Ocak günü gece saatlerinde yaşamını yitirdi.

18 gün önce tek kişilik hücrelerinde kalp krizi geçiren ve Dursun Odabaşı Tıp Merkezi’nde yoğun bakımda yaşamını yitiren Taşkıran’ın cenazesi, 4 Ocak’ta yapılan otopsinin ardından memleketi Amed’e gönderildi.

Hasta tutuklu ve hükümlülerin serbest bırakılması için gösterilen çabalara hükümetin duyarlı kaldığını dile getiren Van TUHAY-DER Başkanı Ahmet Aygün yaptığı açıklamasında, kamuoyunu hasta tutuklular konusunda duyarlı olmaya çağırdı.

Adalet Bakanlığı verilerine göre; cezaevlerinde son 13 yılda 2300 tutsak yaşamını yitirdi. İnsan Hakları örgütlerinin verilerine göre 163 tutsak da ölüm sınırında.

Eryaman Halkı Mücadeleye Çağırıyor

Eryaman halkı Şeker Fabrikası arazisinde Gar kompleksi adı altında yapılacak olan kimyasal atık deposuna karşı uzun bir zamandır mücadele yürütüyordu. İlk eylemlerini 22 Aralık günü yapan Eryamanlılar, bu hafta yaptıkları forumda sürdürdükleri hukuki mücadelenin yanında, eylemlerini devam ettireceklerini açıkladılar.

İlk olarak, henüz ÇED raporunun varlığının bile belli olmadığı arazi için bilgilendirici bir imza kampanyası başlatmak istediklerini söyleyen Eryaman Halk Dayanışması, Pazar gününden itibaren hafta sonları Gar Kompleksi yapılacak alana bilgilendirme çadırı açma kararı aldılar.

Sembolik bilgilendirme çadırı için 12 Ocak günü saat 15.00’de Gar Kompleksi yapılacak alanda toplanılacağını söyleyen Eryaman Halk Dayanışması, bütün Ankara halkını mücadelesine destek olmaya çağırıyor.

Ayrıntılı bilgi için: <http://www.eryamandayanisma.com>

EDITÖR

DÜZENİN DAMINDA YANGIN

Devletin tepesinde yangın var. Yangının söneceğine dair herhangi bir emaret yok; aksine yangın gittikçe daha geniş alanlara yayılıyor, devletin başka başka kurumlarına sirayet ediyor. Yangının yayıldığı son Bakanlık, Milli Eğitim oldu.

Devletin/düzenin tepesindeki yangının ilk kıvılcımının nasıl çıktığını bir hatırlayalım: Tarih Aralık 2013. Bir savcı yolsuzluk, rüşvet, dolandırıcılık gibi suçlardan birilerinin gözaltına alınması kararı veriyor. Polis kararı uyguluyor, gözaltına almalar başlıyor.

Buraya kadarı burjuva tekelleri düzende her zaman rastlanan bir durumdur. Dahası, rüşvet, dolandırıcılık, yolsuzluk, sahtecilik sermaye sınıfının genlerinde var; olmazsa olmazdır. Sadece Türkiye’de de değil, bütün kapitalist ülkelerde vaka-i adiyeden sayılan durumlardır.

Sermaye, tekelleri aşamaya gelince, üretmeden, rüşvetle, hükümet ve devletle ilişkiler kurma sayesinde, belediyeler üzerinden, yolsuzluk ve dolandırıcılıkla, rantla vb vb büyük servetler kazanmak para yağmanın başlıca yolları oldu. Toplumsal zenginliğin iki başlıca kaynağı olan artı-değer ve topraktan elde edilen değerler burjuva sınıfı arasında işte bu yollarla paylaşılır oldu. Burjuva sınıfı kendi kendinden zenginlik sağlamaz ama işçi sınıfının ve emekçilerin yarattıkları zenginliğe el koyarak bunu gerçekleştirir.

Ama şimdi devletin tepesinde bir yangına dönüşen ve politik krizin daha da derinleşmesine yol açan kavganın asıl nedeni bu değil. Kavga bir bölüşüm, pay kapma kavgası gibi görünse de iş bunun çok daha ötesinde.

Rüşvet, yolsuzluk, nitelikli dolandırıcılık gibi gerekçelerle başlatılan operasyon gerçekte, en azından tekelleri sermaye sınıfının bir kısmı ve emperyalist güçler açısından, kullanım tarihi geçmiş bir iktidardan kurtulma girişimidir.

İktidarın kullanım tarihini sona erdiren başlıca iki gelişme oldu.

Birincisi, Haziran Halk Ayaklanması, birleşik toplumsal devrimin giderek güç kazanmakta olduğunu gösterdi. “Bu resmen devrim” sözü bir espriden çok bir toplumsal gerçeği ifade ediyor. Dinci faşist iktidarın varlığı devrimi engellemek bir yana güçlenmesine yol açan bir olguya dönüşmüştü.

Dinci/faşist iktidar, boğanın önündeki kırmızı bez etkisi yaratmaya başladı. Emekçi sınıflardan önce kendileri değiştirmeliydi.

İkinci gelişme, özelden Suriye’de, genelde Ortadoğu’da değişen güç dengeleri oldu. Emperyalistler artık dinci faşist iktidardan ne Suriye’de ne de Ortadoğu’da politikalarını, planlarını uygulayabilir duruma düştiler. At değiştirilmeliydi; değiştiriyorlar.

Ve bu durumu daha da pekiştiren, devrimi güçlendiren yıkıcı bir ekonomik kriz kıyıları dövmeye başladı. Tepe noktalarına kadar çürümüş bir iktidarla bu tehlikeden korunmak; hele de Haziran Halk Ayaklanmasının anıları kafalarda bu denli taze iken, hiç mümkün değildi.

Tekelleri sermaye sınıfı ve emperyalist güçler ellerini çabuk tutmalı ve hükümet emekçi sınıfların devrimci girişimleriyle yıkılmadan bu işi kendi elleriyle yapmalıydılar. Bu, onlara devleti geçici de olsa toparlama, emekçi sınıfları oyalama imkânı verecekti.

Ancak sorun yağdan kıl çeker gibi halledilebilecek cinsten değildi. Recep Tayyip Erdoğan ve arkadaşları postu bu kadar kolay teslim etmeyeceklerini gösterdiler. Hükümeti yıkmaya girişimlerine saldırlarla karşılık verdiler. Sonuçta, kendilerinin sözleriyle söylersek: Devletin çivisi çıktı, vidaları dağıldı. Ne yasa, ne anayasa ne de bunları silahın gücüne dayanarak uygulayabilecek polis, savcı, hâkim kaldı.

Devletin zirvesi darmadağın durumda. Emekçi sınıflarla sermaye sınıfı arasındaki iç savaşa, sermaye sınıfının kendi içindeki iç savaş eklendi. Öyle bir iç savaş ki, taraflar hasmının sırtını yere sermek için elinde ne silah varsa kullanmaktan çekinmiyor.

Devlet ve düzen çöküş sürecinde. Bu durumun birleşik devrime güç kattığından kuşku yok. Herhangi bir nedenle başlamış bir gösteri, bir kitle eylemi her an büyük bir ayaklanmaya dönüşme potansiyeli taşıyor. Ancak çivisi çıkmış, vidaları dağılmış devletin çivilerini, vidalarını geri yerine takma gayretçiliğine soyunanlar da yok değil.

Sosyal reformist partiler, bazı kitle örgütleri hedef tahtasına AKP iktidarını gösterip orada durarak emekçi sınıfları bu hedefle sınırlayarak bu uğursuz role gönüllü olduklarını ortaya koyuyorlar. AKP ve hükümeti hedef gösterip devrimden, devrimci alternatiften, bütün iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesinin zorunluluğundan; devrimci hükümetten söz etmemek işte bu anlama geliyor.

Oysa bir toplumsal devrim için koşullar her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Burjuva sınıfı artık eski yöntemlerle yönetmiyor. Bu çok açık. Kitleler emperyalistlerin ve sermaye sınıfının uykularını kaçırarak kadar devrime isteklidir.

Devletin, düzenin tüm kurumlarını saran yangın bu isteği derinleştiriyor. Bir devrimin zorunluluğu emekçi sınıflara kendini her yönden hissettiriyor.

Düzenin damında yangın varken aşağıdakilerin oturup seyretmekle yetineceğini kimse düşünmesin.

DEVİRİMCİ OTORİTE İHTİYACI

Taylan Işık

Devrimci bir bunalımın varlığı artık tartışma götürmez. Devrimci düşünceyle az-buçuk tanışıklığı olanlar dahi Türkiye’de yaşananların bir devrimci bunalımın, devrimci durumun hem sonucu hem de kanıtı olduğunu kabul edecektir.

Haziran Halk Ayaklanması, toplumsal koşulların bir halk ayaklanması noktasına geldiğini; emekçi sınıfların, Kürt halkının, gençliğin, kadınların böyle bir notada olduklarını kör gözlerle bile gösterdi. Milyonlarca insan devrim ve yeni bir iktidar umuduyla sokaklara aktı.

Kitlelerin umutla baktığı “Yeni bir iktidar” aslında ayaklanan milyonlarca insanın açık biçimde ifade edemediği, etmesinin de beklenmeyeceği Halk İktidarından, Emeğin İktidarından başkası değildi. Kitleler adını böyle koymasalar da, hükümetin istifasını isterlerken özledikleri, istedikleri, beledikleri şeyin bir Halk İktidarı olduğu açıktı.

Haziran Halk Ayaklanması, bu sonuca yol açabilecek kadar ileri gidemedi. Bunda en büyük kusur ayaklanan halk kitlelerine değil, onları daha ileri götürme ve daha yüksek hedeflere taşıma görevini üstlenmiş devrimci örgüt ve yapılara aittir. Onlar, ayaklanma esnasında kitlelerden çok daha geri bir noktada olduklarını gösterdiler.

Ancak devrimci durumun ve daha somut olarak söylesek, Haziran Halk Ayaklanmasının güçlü devrimci etkisi burjuva egemenliği ve onun hükümetlerini sallamaya devam ediyor.

Hükümet sallanıyor, Bakanlar peş peşe istifa ediyor, burjuva egemenliğin dayandığı kurumlar çatırıyor; kadrolar bir-birine girmiş vaziyette.

Hükümetin gidici olduğu kesindir. Recep Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarının tüm çırpını bu gidişi geciktirmeye dönüktür. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler açısından ise durum şudur: Ya bu hükümetin/iktidarın halk kitlelerinin devrimci ayaklanmasıyla gidişine seyirci kalacaklar... ya da işler bu noktaya varmadan ellerini çabuk tutup varolanı bir başka burjuva hükümetle değiştirecekler.

Birinci durum kendileri açısından sonuçlarını önceden tahmin bile edemeyecekleri bir felaket olurdu. İkinci durumda ise, başarıları halinde biraz zaman kazanacaklar, burjuva teknelci düzen bir süre daha ayakta kalabilecek.

Şimdi egemen sınıf cephesinde tanık olduğumuz “iç savaş”ın arkasında teknelci sermaye sınıfının ve emperyalist güçlerin ellerini çabuk tutup işte bu ikinci seçeneği yaşama geçirme isteği ile varlık sürecinin sonuna gelmiş her canlı gibi, hükümetin yaşama tutunma gayreti var.

Emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul Alevilerin, kadınların çıkarı birinci seçenekte: Burjuva dinci/faşist iktidara devrimci halk hareketiyle, bir ayaklanmaya son vererek devrimci bir iktidarla taçlanacak büyük devrimci gelişmelerin önünü açmak.

Emekçi sınıflara ve devrimin diğer toplumsal güçlerine sadece AKP iktidarını hedef göstermek ve orada durmak, görüldüğü gibi, teknelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin çıkarlarını hiç de dışlayan, işçi sınıfının sınıf çıkarlarını her türlü sömürücü sınıfın çıkarlarından ayrı tutan bir politika değil.

Hükümetten ve onun başından bıkmış öfkeli kitlelere “hoş” görünmek için hedef olarak sadece AKP iktidarını ve onun başındaki kişiyi göstermek, devrimci seçenektan, Halk İktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefinden söz bile etmemek teknelci sermaye sınıfının ve emperyalistlerin değişimine su taşımaktır.

Sosyal reformist küçük burjuva sosyalistlerin ve onların dümen suyunda kürek çeken oportünist hareketlerin bugün yaptıkları tam da budur. Bu adamların bugün yaptıkları şey, sermaye sınıfı ve emperyalistlerin değişimini için gerekli suyu emekçi sınıflara, Kürt halkına, kadınlara, yoksul Alevilere taşıtmaktır.

Oysa devrimci bunalım, devrimci durum koşullarında devrimcinin görevi devrimi örgütlemek, kitleleri devrim ve devrimci iktidar hedefine yönlendirmektir. Devrimcinin bu gibi koşullarda görevi, bu koşullardan bir devrim için yararlanmaktır.

Kitleler öfkeli, kızgın ve bir ayaklanmaya son derece yakınlar. Onlar, yaşamlarında kendi çıkarları yönünde kesin değişiklik yapacak bir değişimin peşindedir. Devrim kavramının onları bu derece heyecanlandırmasını açıklaması bu. Ancak aynı kitleler neyi, nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bilmeleri de mümkün değil. Ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını devrimcilerden duymak, devrimci güçlerin bir devrim için son derece istekli ve kararlı olduklarını görmek istiyorlar.

Onların ihtiyacı işte bunları açıklayacak ve kendilerine önderlik edecek bir devrimci otoritedir. Haziran Halk Ayaklanması birleşik devrimimizin büyük ihtiyacının, dolayısıyla eksikliğinin bu otorite boşluğu olduğunu öğretti.

Açıklayacağı kısa, öz, herkes tarafından anlaşılabilir devrimci programla; propaganda ve ajitasyonu kitlelere güven verebilecek; iktidarı ele geçirme kararlılığında olduğuna inandıracak bir gücü ayaklanma halindeki emekçi kitlelere devrimci otorite olarak kabul etmekte gecikmeyecekler.

Bu fırtınalı dönemde birleşik devrimizin; emekçi sınıfların en büyük ihtiyacı budur.

BOZUK DÜZENDE SAĞLAM ÇARK OLMAZI!

İstanbul’da bakan oğullarının da tutuklandığı yolsuzluk ve rüşvet operasyonları... Merkez çekilen, sürülen polis müdürleri, valiler... Soruşturmadan el çektirilen savcılar, savcının elinden alınan dosyalar... Başbakan, bakanlar, bakanlar ve oğullar... Ayakkabı kutularında çıkan milyonlar... Tüm yolsuzluk iddialarının göbeğinde duran aile vakfı, “başbakan beni tehdit ettirdi” diyen savcı... Yolsuzluk, rüşvet, çürüme, yozlaşma...

Tel tel dökülen bu düzene karşı milyonlar “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!” şiarıyla sokaklara akıyor. Artık her yerde “Hükümet İstifa, İktidar Halka” sloganları çınıyor. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri Anka-

ra’da “Bozuk düzende sağlam çark olmaz” diyerek miting düzenledi. Çok isabetli bir slogan bu. Özellikle de düzenin “bozuk yapısı” böylesine ayuka çıkmışken! Ama bu şiarla miting düzenleyenlerin hemen hepsi, emekçi-

leri sandığa çağırıyor. Bu “bozuk düzen”in kimi mevkilerinde yer almanın öneminden bahsediyor. “Bozuk düzende sağlam çark olmaya” kalkıyorlar! Ya miting düzenlerken ileri sürdükleri sloganı yanlış anlıyorlar, ya da emekçi yığınlardaki bilinç düzeyi onları böyle bir slogan ileri sürmeye zorluyor. Sadece onlar değil, sosyalist hareketin büyük bir kısmı da aynı şeyi yapıyor. Emekçiler “Hükümet İstifa, İktidar Halka” diye haykırıp ve düzenin değişmesini gerektirdiğini bilince çıkarmışken, onlar, emekçileri seçimlere yönlendiriyorlar. Bu düzen baştan aşağı çürümüştür. “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!” Düzenin kendisi havaya uçurulmalıdır.

GAZETEMİZ HER YERE!

Yıllardır proletaryaya ve emekçi halka devrimci politikayı taşıyan ve bundan sonra da bu görevi başarıyla yerine getirecek olan Mücadele Birliği Dergisi’nin onbeş günlük olarak çıkması üzerine birkaç söz...

Mücadele Birliği Dergisi’nin yeni bir formatla gazete olarak çıkması bir çok konuda avantaj getirecektir. Basımı ve dağıtım noktasındaki kolaylıkların yanında daha geniş alan olanağıyla daha çok konuda yazı barındırabilecek, gençlik, emekçiler bölümleriyle kültür-sanat sayfasıyla proletaryadan haberler ve ideolojik yazılarıyla tam bir bütün oluşturabileceklerdir. Okur açısından da daha rahat okunabilir ve taşınabilir imkanı yaratacaktır. Haftalık çıkması inişli-çıkışlı, sıçramalı ve şiddetli günlerini yaşayan ülkelerimiz gündemini yakalama; makale ve haberlerin güncelliğinin sağlanması konusunda da önemlidir. Gazetemizi ışığın yandığı her işçi ve emekçinin evine taşıdığımız vakit yani örgütlü kolektif bir dağıtım ağı kurduğumuz an, onbeş günlük yayının etkinliğimize yetmediğini göreceğiz.

Peki, devrimci yayının önemi nedir? Leninistler neden bu kadar devrimci yayın konusuna önem veriyor ve her geçen gün mevcut yayınlarını değiştiriyor, güçlendiriyor?

Her şeyden önce gazete, burjuvazi ile savaşında proletaryanın ve proleter öncünün en güçlü silahlarından biridir. Gazete, “sınıf mücadelesine güç vermenin aracıdır.” Ülkelerimizde sınıf mücadelesi yine bu mücadelenin biçimle-

rinden biri olan iç savaş şeklinde sürüyor. Her alanda proletarya emekçi halklar ile burjuva sınıf arasında şiddetli çarpışmalar yaşanıyor. Gençlik öğrenci gençlik okul sınırlarını aşmış, 68 ruhunu yakalamış, sınıf savaşında safını tutmuştur. Daha kısa bir süre önce devrimin provası niteliğindeki Haziran Ayaklanması’nı deneyimledik. İşte proletarya ile burjuvazi arasındaki bu “derinlikli” çarpışmalar çok yönlü sürüyor. “Sıcak savaşın” yanında teorik, kültürel, sosyal ve çeşitli yaşam alanlarında da savaş var ve dönemseller yoğunlaşmalarla birlikte devam ediyor. Proletaryanın, burjuvazinin köhneleşmiş teorisi ve kültürü ile savaşında gazetenin büyük rolü vardır. Yayın bu çarpışmanın temel politik arenasıdır.

Gazetenin proleter parti açısından kitlelere gitmenin, onları kolektif örgütlemenin yanında, proletaryanın eğitimi noktasında da önemi büyüktür. Proleter parti kitlelerin devrimci eğitimi ile zafere ulaşır. Bu yönüyle gazete en iyi kitle eğitim aracıdır. Sık sık proletarya saflarına partinin politikalarını, güncel gelişmeler karşısındaki tutumunu taşır. Parti ideolojisiyle eğitim kitleyi ve “siyasal savaşın nasıl yürütüleceğini” öğretir.

Bütün bunların yanında Mücadele Birliği Gazetesi, hepimizin daha fazla sorumlu, girişimci ve inisiyatifli olmasını gerektiriyor. Mücadele Birliği Gazetesi’ni her yere taşımak; işte bu bizim hiçbir dönemde olmadığı kadar ihtiyacı-mız olan gerçeğimizdir.

TAKSİM DAYANIŞMASI VE DEVİRİMCİ BİR MERKEZ İHTİYACI

31 Mayıs’ta Taksim Gezi Parkı ile başlayan ve Bayburt hariç tüm kentlerde sokaklara, meydanlara “Hükümet İstifa” sloganlarıyla çıkan halk kitlelerinin yarattığı görkemli Haziran Halk Ayaklanması, sadece bu coğrafyayı değil dünyanın pek çok ülkesini derinden sarstı. Böylesine büyük ve yaygın, sayısı milyonlara varan bu ayaklanma, geniş halk yığınlarının özlemlerinin, isteklerinin ne olduğunu ve aynı zamanda ayağa kalktıklarında neleri başarabileceklerini de gösterdi.

Gezi Parkına yapılan saldırıyı duyar duymaz, Taksim’e çıkmak için evinden, mahallesinden, iş yerinden çıkarak sokak savaşlarına atılan milyonlar, sorunun sadece “üç- beş ağaç meselesi” olmadığını biliyorlardı. Sokak savaşları günlerce sürdü. Ve bu sürecin devam edeceğini kitleler “Bu daha Başlangıç Mücadeleye Devam” şiarıyla sokaklarda ifade ettiler.

Ayaklanma yepyeni bir süreç başlattı. Forumlar, halk komiteleri gibi ayaklanmanın kazanımı olan ve yalnızca ayaklanma ruhu ile daha ileriye gidebilecek organlar yaratıldı. Bu organlar henüz çok yeni ve tohum halinde. Ama bu organlar dahil, ayaklanmayı iktidar hedefine yöneltecek olan bir devrimci merkez ihtiyacı aciliyetini koruyor. Zira en son 17 Aralık yolsuzluk operasyonu ile başlayan ve 27 Aralık’ta tavan yapan iktidar krizi bu sürecin devam ettiğini ve burjuvazinin nasıl bir kriz yaşadığını gösterdi. Öyleyse devrimci bir merkez, bir iktidar odağı oluşturmak görevi hala önümüzdedir.

Sendikalarla sol örgütlere, çevrecilere ve AKP karşıtlığında birleşen pek çok gücü içinde barındıran Taksim Dayanışması (TD), 31 Mayıs’ta başlayan ayaklanmayla birlikte, bir anda “merkez” haline gelmişti. Kitleler sokakta “Hükümet istifa” derken, gözler de TD’ye çevrilmişti.

Kitlelerin gözlerinin çevrili olduğu bu yer devrim yapmaya çalışanlarla, devrimden kaçanlarla da kapıştığı bir alan oldu. Genel olarak sosyal- reformist partiler ayaklanmanın bir an önce sona erdirilmesi için ellerinden geleni yaptılar. Devrimci hareketlerin bir kısmı ise ayaklanma-

Kitlelerin gözlerinin çevrili olduğu bu yer devrim yapmaya çalışanlarla, devrimden kaçanların da kapıştığı bir alan oldu. Genel olarak sosyal- reformist partiler ayaklanmanın bir an önce sona erdirilmesi için ellerinden geleni yaptılar. Devrimci hareketlerin bir kısmı ise ayaklanmayı “direniş” çizgisinde bir tepki hareketi olarak ele aldılar. TD sekreteryası ise nasıl böyle bir şeyin içine düştüğünün şaşkınlığındaydı.

“Direniş” çizgisinde bir tepki hareketi olarak ele aldılar. TD sekreteryası ise nasıl böyle bir şeyin içine düştüğünün şaşkınlığındaydı. Sadece Leninistler bu ayaklanmanın varabileceği yerleri açıkça dile getirmekte ve ayaklanmanın zafiri için devrimci bir merkez olan ihtiyacı ifade etmekteydi. TD’nin o günkü şartlar itibarıyla mevcut ayaklanmanın “merkez”ine oturması tamamen kendi isteği ve iradesinin dışındadır.

Peki gelinek noktada TD bu role uygun hareket ediyor mu? Buna tartışmasız hayır cevabını vermek, yanlış olmaz. Ama 27 Aralık’ta Taksim’e yapılan çağrı da gösteriyor ki, TD’nin bütün ikircikli tavırlarına, hantal yapısına ve kitlelerde yaratmış olduğu güvensizliğe rağmen gözler hala bir ölçüde TD’ nin üzerindedir. Bunun sebebi açık. Onun yerine, ondan daha etkili bir devrimci odağın olmaması, TD’yi hala etkili kılıyor. Bu sonsuzca kadar devam edecek bir süreç değil elbette. Bugün TD’nin sokaklara olan çağrıları ya da yaptıkları işlerin çoğunluğu büyük oranda, devrimci güçlerin ortak çabası, forumların ve sokağın baskısı ile oluyor. Hatta bu TD içinde uzlaşmacı- reformist güçlerin artık gizlenmeyen rahatsızlıklarına sahne oluyor. En son 27 Aralık süreci de bunu gösterdi.

Bir şey daha var ki değinmeden geçmek olmaz, TD sekreteryası ayaklanma koşullarından o kadar uzakta bir tutum içinde ki, bir tweet at-

Leninist politikaları daha geniş kitlelere götürebilmek için artık daha güçlü bir silah, Mücadele Birliği Gazetesi’ne sahibiz. Bu silah proletaryanın sınıfsavaşının çıkarlarına uygun en iyi şekilde kullanmak zorunlu sınıf görevimizdir. Herkesi gazetemize katabilmeli, onları üretmeye teşvik etmeliyiz. Gazetemiz etrafında birleşmeli, herkesi birleştirmeli.

Şimdi proletarya ve emekçi halklarla gerçek bağlar kurma, gazetemizi her yere taşıma “Gazetemiz her yere!” sloganını haykırma zamanıdır. **MB Okuru**

mak için saatlerce tartışıyor, zar zor aldırılan karar ise uygulanmak için ayrı bir uğraşı gerektiriyor. Sekreteryaya bu tutumu ile başından beri bu ateşten gömleği giymek istemediğini ortaya koyuyor.

Sonuçta Leninistler gerek TD içerisinde, gerekse de devrimci güçlerle olan toplantılarında devrimci bir merkez örgütlenmesini pratik, acil ve güncel bir görev olarak tanımlamıştır. Hatta forumların yaygınlaşmasıyla birlikte TD içinde bu güçlerle birlikte yeni bir örgütlenmeye gitmek gerektiğini de ifade etmiştir. Ama gelinen aşamada henüz böyle bir merkez oluşturulabilmiş değil. Bu, ayaklanmamızın en zayıf noktasıdır.

Ne Yapmalı?

Yolsuzluk operasyonları başlar başlamaz pek çok kentte kitleler sosyal medyada örgütlenerek, mahalle, semt forumlarında aldıkları kararlarla sokaklara çıkarak eylemleriyle taleplerini ortaya koydular, yürüyüşler düzenlediler. Ayaklanmadan kazandıları deneyim ve derslerle kitleler inisiyatif olarak harekete geçtiler. İstanbul ile birlikte bir çok kentte yolsuzluk eylemleri için çağrılar yapıldı. Kitleler devletin tepesinde yaşanan krizi derinleştirecek gücün kendisi olduğu bilinciyle sokaklara çıktılar. Tam da bu süreç gerçek anlamıyla özgürlük isteyen emekçi yığınların lehine koşulları değiştirecek ortamı yaratmışken, devrimci bir merkezin olmayışı, bu sürecin daha da ileriye gitmesini engelledi.

Devrim sürecinde yaşanacak ikinci bir halk ayaklanması, kendine uygun yeni ayaklanma merkezi yaratmak durumundadır. Koşullar hiç olmadığı kadar buna uygundur ve artık sokaklarda politik eğitimini kazanmış kitleler için bu yaratılamayacak bir şey olmayacaktır. Bu nedenle ayaklanmayı zafere taşıyacak bir merkez yaratmak günün acil görevidir. Bunun için gerekli örgütlenme araçları kitlelerin yaratıcılığıyla park forumlarında ve sokaklarda yaratılan dayanışmayla oluşmuş durumdadır.

Mücadele Birliği Platformu

Roboski'de Kanunun Emri İcra Edilmiş!

Roboski katliamında ölen 34 Kürt için mahkeme 'takipsizlik' kararı verdi. Askeri savcılık kararında "TSK personeli TBMM ve Bakanlar Kurulu kararları çerçevesinde kanunun emrini icra etmişlerdir" dedi.

Genelkurmay Askeri Savcılığı Roboski'de (Uludere) 34 kişinin hayatını kaybettiği hava saldırısıyla ilgili başlattığı soruşturmayı tamamladı. Soruşturmada şüpheli askerler İlhan Bölük, Yıldırım Güvenç, Aygün Eker, Halil Erkek ve Ali Rıza Kuğu hakkında kovuşturmayla yer olmadığına karar verdi.

Kararda şöyle denildi:

"TSK personelinin bahsi geçen TBMM ve Bakanlar Kurulu kararları çerçevesinde kanunun emrini icra kapsamında kendilerine verilen görev gerekliliklerini yerine getirdiklerini, görevi yerine getirirken kaçınılmaz hataya düştükleri dolayısıyla eylemleri hakkında kamu davası açılmasını gerektiren sebep bulunmadığı anlaşıldığından soruşturma konusu bu olay hakkında 353 Sayılı Kanun'un 107. maddesi uyarınca şüphelilere ve müdafiler olayan zarar görenlere ve vekillerine ve Genelkurmay'a tebliğinden itibaren 15 gün içinde askeri veya sivil askeri makamlara veya bizzat askeri savcılığa sözlü veya yazılı müracaatla itiraz etmeleri halinde itiraz incelemesi en yakın Askeri Mahkeme sıfatıyla Hava Kuvvetleri Askeri mahkemesinde yapılmak üzere kovuşturmayla yer olmadığına karar verildi."

Roboski'de Gerginlik!

Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Roboski köyünde sabah erken saatlerde sınır ticareti yapmak üzere Federal Kürdistan Bölgesi'ne geçen Roboskililerin önü, Kömür Ocakları muntıkasında askerler tarafından kesildi. Malzemelerine el konulmak isteyen kişiler ile askerler arasında gerginlik yaşanırken, bölgeye helikopter ve zırhlı araçlar ile çok sayıda asker sevk edildi.

Yüklerine el konulmasına tepki gösteren halka askerler gaz bombaları ile saldırdı. Saldırığı duyan diğer Roboskililer aileleri de bölgeye giderek askerlere tepki gösterdi; askerler ailelere de saldırdı.

Akşam saatlerinde askerler çekildi. Aileler sınıra 1 km uzaklıkta ticarete giden gençleri almadan evlerine dönmeler.

Kadınların Eylemine Polis Saldırısı

9 Ocak günü Demokratik Özgür Kadın Hareketi ve BDP Kadın Meclisi'nin çağrısıyla Paris katliamını protesto etmek için Galatasaray'da bir araya gelen kadınlara, polis saldırdı.

Paris katliamının birinci yıldönümünde İstanbul'daki Fransız Konsoloslukuna yürümek isteyen kitleye polis tazyikli su ve yoğun gaz bombası ile saldırdı. Bir çok kişi biber gazından fenalaştı, plastik mermi ve tazyikli sudan yaralananlar oldu.

Eyleme HDP Eş Başkanı ve İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Mücadele Birliği ve SDP destek verdi.

Galatasaray Lisesi ve çevresini ablukaya alan polis yürüyüşe izin vermedi. Ellerin pankartlarla ve "Adalet İstiyoruz" yazılı siyah çelenkle Fransız Konsoloslukuna yürüdüler. Polis kalkanlarla kadınlara saldırarak dağıtmaya çalıştı, başarılı olamayınca insanların üstüne gaz sıktı.

Yakın mesafeden sıkılan gazlar nedeniyle birçok kişi yaralandı. Barış Anneleri İnişiyatifi'nden iki kadın fenalık geçirdi. Her iki kadını da Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırdığı bildirildi. Devam eden saldırılarda, İstanbul İl Eşbaşkanı Emrullah Bingül gazlardan dolayı nefes darlığı geçirerek aynı hastanede tedavi altına alındı.

Tarlabası'na yönelen kitlenin bir bölümü BDP il binası önünde sloganlar atarak barikat kurdular. Polis plastik mermi, gaz bombası ve tazyikli su ile kitleye saldırdı. Eylemler sırasında 3 kişi gözaltına alındı. Alınan bilgilere göre her üç eylemci daha sonra serbest bırakıldı.

Tarlabasında polislerin yeniden gaz bombası ve tazyikli su ile saldırısına kitle taşlarla karşılık verdi. Kısa süren çatışmada insanlar ara sokaklara girerek dağıldı.

Katliam Paris'te Protesto Edildi

Paris bugün tarihi bir güne daha imza attı.

9 Ocak 2013 Çarşamba günü Paris Kürdistan Dayanışma Merkezinde 3 siyasi devrimci militan kadın tüm dünyanın gözü önünde katledildiler. Bu sebeple her hafta Çarşamba günü Paris Kürdistan Information Merkezi önünde adalet istiyoruz eylemleri gerçekleşiyor.

11 Ocak 2014 sabahının ilk saatlerinde Avrupa'nın bir çok ülkesinden Kürt ve diğer halklar Akın Akın Gäre De Nord'a hareket ettiler.

Onbinlerin bulunduğu halk kitlesi saat 12.00 sularında yürüyüşe geçti. Yürüyüş yaklaşık üç saat devam etti. Aileler ön sıralarda yerini aldı.

Sık sık sloganların günün anlamına uygun şarkıların seslendirildiği bilgilendirme konuşmaları dört koldan araçlarla yapıldı.

Yürüyüş Republique Meydanı'na kadar sürdü. Burada oluşturulan anma etkinliğinde de bir çok siyasi parti, kuruluş, dernek kendi adına konuşmalar yaptı, ayrıca katledilen üç Kürt kadını adına şarkılar söylendi.

Ve 9 Ocak'ın kadın katliamlarına karşı mücadele günü olması talep edildi. Fransa'nın bir an önce bu katliamın arkasındaki faillerin ortaya çıkarılması söylendi.

Anma yine konuşmaların, sinevizyonların, katılımcıların vermiş olduğu mesajlarla son buldu.

Paris'ten Bir Mücadele Birliği Okuru

Doktorlar Tam Gün Yasasına İsyandır

Kamuoyunda 'Tam gün yasası' olarak adlandırılan tasarı, geçen hafta Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi. Sağlık Bakanlığı ve Bağlı Kuruluşlarının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nın yasalaşması, sağlık örgütlerinin tepkisini çekti.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Genel Başkanı Çetin Erdolu, Türk Tabipleri Birliği (TTB) Genel Sekreteri Beyazıt İlhan ve Ankara Tabip Odası (ATO) Başkanı Özden Şener açıklama yaparak yasanın kabul edilemez olduğunu söylediler.

"Bu yasanın kabul edilebilir bir yanı yok" diyen Beyazıt İlhan "İnsanlık yararına hekimlik yapılamayacak, toplumsal olaylarda yurttaş yardım edilemeyecek, hekimlik ruhsata bağlandı.

Öğretim üyeleri pazarlandı, öğretim üyeleri üzerinden devlet kar edecek" sözleriyle yasaya tepki gösterdi.

Özden Şener'e göre yasayla hekimlik yapmak suç haline getiriliyor. Şener "Evinizde komşunuz sizin tansiyonunuzu ölçebilir ama mesela şurada TBMM önünde birisinin başı dönse de sende bu yasayla artık hekim onun nabzını tutamayacak. Deniyor ki, acil hizmet olay yerine gelene kadar hastaya bakma 'hakkımız' varmış. Teşekkür ederiz 'Kim o acil hizmeti verecek olan peki? Yine yasaya göre acil durumlara müdahale eğitimi almış asker ve polis. Yani gözünden, başından yaralı, bacağı kırık bir yurttaş hekim yardım edemeyecek ama tıp eğitimi almamış bir asker ya da polis bu hizmeti verecek." diyerek dert yanıyor.

Bütün itirazlara rağmen kabul edilen tasarı ile bundan sonra, gönüllü revirlerde hizmet verecek olan hekimler cezai yaptırıma tabi tutulabilecek. "Torba Tasarı"ya göre memurlar, mesleki faaliyette veya serbest meslek icrasında bulunmak üzere ofis, büro, muayenehane ve benzeri yerler açamayacak. Gerçek kişilere, özel hukuk tüzel kişilerine veya kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarına ait herhangi bir iş yerinde veya vakıf üniversitelerinde çalışmayacak. Kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan ve yöneticilik görevi bulunmayan tabipler ile aile hekimleri, kurum ve kuruluşlarındaki çalışma saatleri dışında aylık otuz saati geçmemek üzere iş yeri hekimliği yapabilecek.

Ruhsatsız olarak sağlık hizmeti sunan veya yetkisiz kişilerce sağlık hizmeti verdirenler, bir yıldan üç yıla kadar hapis ve yirmi bin güne kadar adli para cezası ile cezalandırılacak.

Erdoğan, Japonya imparatoru Akihito'yla imparatorluk olayları nasıl oluyor şimdi?"

(zaytung)

Yeni Yılda da Çocuk Tutukluların Hesabına Düşen DAYAK, İŞKENCE ve SÜRGÜN!

Cezaevlerindeki hak ihlalleri ve işkenceler yıllar geçtikçe artıyor, azalmıyor. Ülkenin bakanları ve başbakanlarının çocukları halkın alın terini çalıp çırparken, emekçilerin çocukları ceza evlerinde baskı, işkence ve tecavüz maruz kalıyorlar...

En son işkenceleri rapor haline getiren İHD, bir basın toplantısıyla raporunu 5 Ocak günü açıkladı. Raporda yer alan düşünceler çocuk tutuklulara işkencenin devam ettiğini söylüyor. Ayrıca hırsızlığın sadece devletin üst tabakasında değil, en alttaki memurlara kadar işlediğini gösteriyor. Zira sürgünlerle Şakran ile Maltepe Çocuk ve Gençlik Cezaevi'ne sürgün edilen çocuk tutuklularla görüşen İHD yetkililerine çocuklar, gardiyanların paralarına el koyduğu yönünde bilgi vermiş durumdadılar.

Cezaevinde, Sürgünde ve Geldikleri Yerde İŞKENCE!

Pozantı'dan Sincan ceza evine sürgün edilen çocuk tutuklular, Sincan'da da işkenceye maruz kalınca, saldırıya uğrayan 12 çocuk tutuklunun 8'i Şakran ile Maltepe Çocuk ve Gençlik Cezaevi'ne sürgün edildi. Saldırıları sürgün sırasında ve üst aramaların yapıldığı sırada da devam etti.

İHD İstanbul Şube Sekreteri Av. Gülizar Tuncer ve Çocuk Hakları Komisyon üyesi Av. Tülay Bingöl ile görüş-

Pozantı ceza evinde yaşanan tecavüz olayları ile gündeme gelen tutuklu çocuklar, sürgüne gönderildikleri ceza evlerinde de aynı baskılara maruz kalıyorlar.

şen 4 çocuk tutuklunun yaşadıklarını şöyle anlattılar: 17 yaşındaki Adnan Doğan'ın vücudunun değişik bölgelerinde morluk, sol ayak bilekte şişme, yüzünde kızarıklıklar, sağ el işaret parmağında yara izleri fark edilmiş olup bitkin ve halsiz olduğu gözlemlenmiştir.

17 yaşındaki Kamil Şen'in vücudunun değişik bölgelerinde yara izlerinin olduğu, bileklerinde kelepçe izleri olduğu görülmüş olup saldırı sonrası kendisine ters kelepçe takılıp kolunun kırılacak gibi bükülerek arkadan kıvrıldığını, Bahattin isimli infaz koruma memurunun yönlendirmesiyle kafasının yere yüzükoyun yatırılarak

yerlerde sürüklendiğini ve zorla kendisine İstiklal marşı söylenmeye çalışıldığını belirtmiştir.

17 yaşındaki Bivar Kuday'ın sol el bilek kemiği yerinden çıkmış olup Bivar ile yine 17 yaşındaki Beşir Duyan'ın vücudlarının değişik bölgelerinde yara izleri ve şişlikler tespit edilmiştir.

Paralarına El Konuldu!

Çocuklardan Beşir Duyan ile Kamil Şen, Sincan Çocuk ve Gençlik Cezaevi'ne yeni gelen ailelerinin ayrı ayrı emanete 200'er TL yatırdıkları halde Sincan'dan Maltepe Çocuk Ve Gençlik Cezaevi'ne getirilirken 100'er TL'lerine el konulduğunu ve yalnızca

100'er TL paralarının verildiğini söyledi.

Ayrıca kötü ceza evi koşullarının burada da devam ettiğini söyleyen çocuk tutuklular; hücrede bulunan lavaboların tıkalı ve kullanılamaz halde olduğunu belirten çocuklar, banyo yapacak yer de olmadığını, bazıları bir hafta-10 gündür banyo yapmadıklarını, daha da önemlisi içecek su verilmediğini söylediler. Ayrıca her gün hücrede tek başlarına tutuldukları halde, sayım için ayağa kalkmaya ve gardiyanlar karşısında saygı duruşunda bulunmaya zorlandıklarını belirten çocuklar, "Bunu asla kabul etmeyeceğiz" dediler.

Aktör ölürse film biter. Sahneye yenisi konur. Bu böyle gider!..

Oysa, sokakta "hayalet dolaşmaya" devam ediyor. Ona beden ver. Renk ver, coşkunluğunu enerjini ver! Sen egemenleri bir kez daha sarsacak bu kavga, kurduğun barikatların üzerinden yükselen bir seçenekte; "oyunu sokağa ver!" #oyumsokağa

İHD Ankara Şube Sekreteri Fatma Güneş'in yaptığı açıklamaya göre Sincan'da saldırı şöyle gerçekleşmiş; "Çocukların anlatımına göre, olay C-10 koğuşunda 1 Ocak günü yapılan sayım esnasında hasta olan bir çocuğun yattığı yerden kalkmak istemesi ve gardiyanın 'sen aşağı inene kadar gitmiyorum' demesi üzerine başlamıştır." Daha sonra hücrede arbede çıkmış ve gardiyanın telsizle haber vermesi üzerine 40 kadar gardiyan hücreye girmiş ve "C-10 koğuşunda kalan 4 çocuğu teker teker döverek dışarı çıkarmışlar, koridorda da dövmeye devam etmişler. Görüşme yaptığımız çocuklardan bir tanesinin kafasının defalarca duvara vurulması sonucu 4 cm'lik yüzünde yayılmış ekimoz oluşmuştur." dedi.

C-10 koğuşunda olan olayları duyan C-12 koğuşundaki çocukların arkadaşlarını merak edip görüşmek istediklerini söylediklerinde ise gardiyanların kapıları kapattıklarını ve bunun üzerine çocukların kapıları yumruklayarak slogan attıklarını belirten Güneş, şunları ifade etti: "Bu gelişmelerden sonra sürekli tehdit altında olan C-12 koğuşundaki çocuklar saldırı olabileceği için merdivenlerin önüne masaları koyarak, saldırıyı engellemeye çalışmışlardır. Masalar nedeniyle yukarıya çıkamayan gardiyanlar yukarıya tazyikli su sıkmıştır. Müdür ve gardiyanlar alt kattan çocuklara inmelerin söylemişler, çocuklar arkadaşlarını görmeyen imyeceklerini söylemişler. Çocuklar aşağı inmeyince koğuşa sarı renkli bir gaz sıkılmıştır. Gaz nedeniyle etkisiz hale gelen çocukları hem odadan çıkarırken hem müşahadeye götürürken sürekli dövmüşlerdir." Bu saldırıların plansız olmadığını söyleyen Çocukların düşüncelerini ise Güneş şöyle ifade etti: "C-12 koğuşu bundan bir hafta önce ceza evi müdürü tarafından tehdit edilmiştir. Milletvekillerinin ceza evine gitme taleplerinin sürekli reddedilmesi de bu anlamda manidardır."

Çocuk İşçi Parmaklarını Kaybetti

Bir çocuk işçi daha iş kazası geçirdi ve yaralandı. Parmaklarını kaybeden çocuk işçinin durumunun şimdilik "iyi" olduğu söylene de iş cinayetleri, kazaları bitmek bilmiyor. Alınmayan önlemler onca çocuğun, genç işçinin hayatına mal oluyor, İnegöl'deki olayda olduğu gibi...

İnegöl'deki bir plastik fabrikasında 16 yaşındaki İbrahim Beşirov, enjeksiyon makinesinde çalıştığı sırada makinenin kapağını açıp kapatırken sol elini makineye kaptırdı. Gencin bir parmağı koparken, 3 parmağı da ezilerek hasar gördü.

Beşirov, fabrikadaki arkadaşları tarafından otomobile İnegöl Devlet Hastanesine götürüldü. Burada ilk müdahalesi yapılan Beşirov'un Bursa'ya sevk edilmesine karar verildi. Fabrika sahipleri Beşirov'u otomobile alarak Bursa'ya hareket etti. Bir süre sonra buzlukta muhafazaya alınan kopan parmak parçalarının acil serviste unutulduğu fark edildi. Telefon ile Bursa'ya doğru giden otomobildekiler aranarak, geri dönülmesi istendi. Otomobil geri dönerken, kopan parmaklar da alınarak tekrar Bursa'ya hareket edildi.

Bursa'da kaldırıldığı hastanede ameliyata alınan İbrahim Beşirov'un sağlık durumunun şimdilik iyi olduğu öğrenildi.

Polisler Lisede

Liselerde polisler, sözde uyuşturucuya ve "teröre" karşı liseli öğrencilere sunum yapmaya geliyorlar. 6 Ocak Pazartesi günü Ankara Lisesi'ne gelen EGM görevlisi "Suç Değil Sevgi İşleyin" adı altında bir sunum yaptı.

Sunumlarında terör örgütlerinin öğrencilere, özellikle de lisede okuyan öğrencilere yönelik çalışmalarında bulunduğunu söyleyen polis, aileleri kullanarak acıdırılmalarda ve kara propagandalarda bulundu; "Siz örgütün içine girdiğinizde aslansınız, kaplansınız sizden iyisi yoktur; çıktığınızda ise en çürük eleman sizsiniz" dedi.

Sunumun ardından polislerin yanına giden bir öğrenci "Dün, kafasından gaz kapsülüyle yaralanan ve aylardır uykuya mahkum edilen Berkin Elvan'ın doğum günüydü. Buradan onun doğum gününü kutlamak ister misiniz?" diye sordu. Soru karşısında şaşkına dönen polisler "Biz bunlar olsun istemedik, onlarca polisimiz yaralandı. Adana'da bir polis hayatını kaybetti. Asıl siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Öğrencilerle polis arasında bir süre devam eden tartışmanın sonunda polislerden biri "Sizin siyasi görüşünüze hiçbir şey demiyorum. Solcu musun? Git TKP'ye, İşçi Partisi'ne, CHP'ye oranın gençlik kollarında örgütlen. Ama terör örgütlerine bulaşmayın" dedi.

Tartışmanın ardından öğrencilerle el sıkışmak isteyen polisin eli havada kaldı.

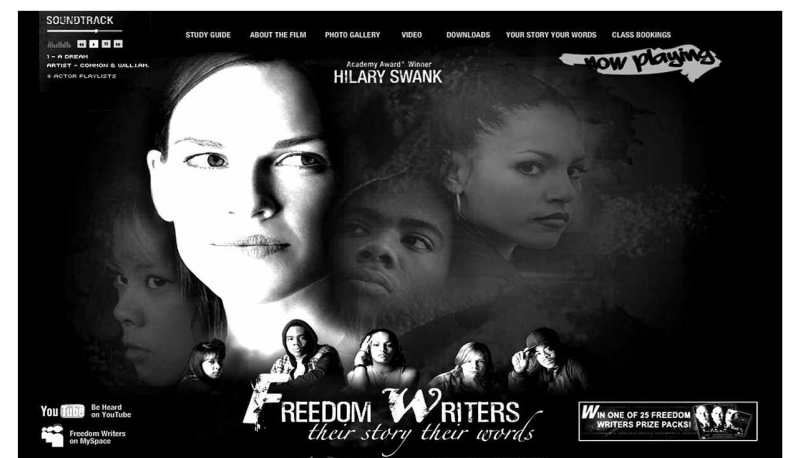
Ankara'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

Özgürlük Yazarları

Özgürlük Yazarları, 2007 yapımı, bir Amerikan gençlik drama filmidir. 9 Mart 2007'de Türkiye'de de yayınlanmıştır. Filmde Long Beach, Kaliforniya'da Woodrow Wilson Clisical Hing School öğrencileri ve öğretmenleri Erin Gruwell'in Freedom Writers Diary isimli kitabı konu alınmıştır. Filmin yönetmeni Richard Logravenese'dir...

Filmde ilk olarak, 1992 Los Angeles olayları yer alır. Peki nasıl doğdu bu ayaklanma? 29 Nisan 1992 tarihinde ABD'nin Los Angeles kentinde Afrika kökenli Siyahi Amerikan vatandaşı, Rodney King'i darp etmekten suçlanan dört Los Angeles polislerinin mahkemede suçsuz bulunarak salıverilmesi üzerine başlayan toplumsal olaylar. Los Angeles bölgesinde binlerce insan, 6 gün boyunca ayaklanarak kararı protesto etmiş ve toplumsal düzen alt üst olmuştur. Benzer olaylar ABD genelinde ve Kanada'da küçük çaplı olarak yaşanmıştır. Olaylar sırasında yağmalama, saldırı kundaklama ve cinayet olaylarına rastlanırken 53 kişi hayatını kaybetmiştir. Binlerce kişi yaralanmış ve 1 milyar doların üzerinde maddi hasar yaşanmıştır.

Sonraki süreçlerde filmin de konusunu oluşturan olayların çözümü için eğitim alanında oluşturulan Entegre Sistemi geliştirilir. Siyahi ve beyazlar aynı sınıflarda eğitim görmektedirler. Okullarda Clas'lar oluşturulur. Tesadüfe bakın ki, 1. sınıflarda (bu sınıfta en

zekiler oluşturur) hep Beyazlar, alt sınıflarda (burada zeka olarak geri olanlar yer alır) Siyahiler yer alır. Bu bir aşağılama mıdır ve Entegre Sisteminin özü asimilasyon mudur?

Erin Gruweel yeni mezun olmuş bir öğretmen, daha önce Beyaz olup Siyahilerin özgürlük kavgasına katılmış bir babanın kızıdır aynı zamanda. Erin 1992 olaylarının yaşandığı kentte bulunan bir okula atanmıştır. Erin alt sınıfların, Siyahilerin öğretmeni olacaktır. Erin başta iletişim kurma noktasında çok sorun da yaşasa sonrasında bunu başarabilmiştir. Erin'in sınıfında tamamı Siyahi olup bir Beyaz bulunmaktadır. Farklı ırk ve toplum katmanlarının gelen öğrenciler için okul, sadece yaşları gereği orada bulunmaya katılmaları gereken bir yerdir.

Erin dersler dışında ırkçılığın anlaşılması üzerine (bu öğrencilerin dayatması ile olmuştur) öğrencilerinin toplumsal hayattaki yaşayışlarını düzenlemeye çalışmıştır. Bunun bir yöntemi ola-

rak Erin, öğrencilerinden yaşadıklarını yazmalarını istemiştir. Erin öğrencilerine "Sizler olmayacaklarımızı değil ama yaşadıklarımızı hep dünyada kalacak ve herkes bilecek" demiştir.

Erin tüm bunları yaparken okul yönetimi tarafından sürekli uyarılır ve engellenmeye çalışılır. Yalnız tüm bu baskılar ne Erin öğretmeni ne de renginden ve ırkından dolayı özgürlüklerinden mahrum bırakılmış bu gençleri yıldırıcaktır.

Kısa zaman içerisinde Siyahi öğrenciler kendi hayatlarında olduğu gibi başka ülkelerin ezilen ırklarını ve kültürlerini anlatan kitaplar okumuş gelişmişlerdir. Artık kendileri de bir hikayedir ve bunları Erin öncülüğünde yazacaklardır. Yazdılar!

O kitabın adı "Özgürlük Yazarlarının Günlüğü" oldu. Film bu kitaptan alıntılarla oluşturulmuştur. Bu filmi izledikten sonra kapitalizmin ezilen ulusları sömürmek, aşağılamak, asimile etmek için başvuruyacağı yol yöntem olmayacağını göreceksiniz...

Bilgisayarın ayarlarıyla oynayacağıma, sokakta federallerle oynarım :))

#DNSyiDeğiliktardıDeğiştir

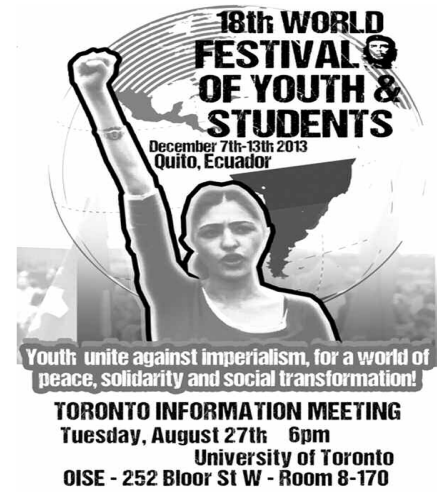

Ekvator Anti-Emperyalist Gençlik Buluşması

Ekvator'da ismi protesto hareketi ile anlam bulan Başkan Correa'nın 2006'da seçilmesinin ardında örgütlenme, direniş ve mücadele dolu yıllar var. Onun seçilmesi neoliberalizmin halkoyuna sunulmasıydı ve Correa kazanarak onun üstesinden geldi.

Correa'nın seçilmesinden sonra ABD onu safdışı etmek için çabaladı durdu. Ekvator polisine gaz verdi sonuçta onlar da Correa'yı kaçırdılar. Fakat halk sokaklara döküldü ve o polislere karşı savaşarak başkanlarını kurtardılar ve CIA'in kışına tekme bastılar.

Başkan Correa bir anti-emperyalist koalisyonun lideri. Venezuela'da, Boliviya'da, Nikaragua'da ve Latin Amerika'nın başka ülkelerinde olanlara benzer şeyler oluyor Ekvator'da. Bu hükümetler ABD, İngiliz, Fransız veya başka yerlerden kapitalistlerin baskılarından kurtulma mücadelesi veren anti-emperyalist hükümetler. "Bolivarcı Süreç" denen şey, çalışan sınıftan milyonların yaşamlarında büyük bir ilerlemedir.

Ekvator'da parasız dış sağlığı hizmetlerini gördük. Dışçılar çadırlarda hizmet veriyordu. Herhangi bir dış sorununuz varsa o çadırlara gitmeniz yeterli oluyordu, orada hemen sizi bakıma alıyorlardı.

Hiçbir sağlık sigortası olmayan insanlar bugün Kübalı doktorların çalıştığı halk sağlık merkezlerine giderek tedavi olabiliyorlar. Yokluk yüzünden körlüğe mahkum fakirler, Kübalı doktorların yaptığı parasız ameliyatlar sayesinde bugün tekrar görebiliyorlar.

Ekvator baskı altındaki ülkelerle ve Rusya, Çin, Küba, Kuzey Kore ve İran ile ticaret yapmakta. Bu ticaret karşılıklı yarar ilkesine dayalı. Ekvator'da kapitalizm varlığını korumaktayken, işçi sınıfı hareketi geliyor, emperyalistler geriletiliyor.

Tüm bu hareketler Fidel Kastro ve Che Guevara gibi marksist-leninist devrimci önderlerden ilham alıyor.

Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali 1997'de ağırlıklı olarak Kübalılar tarafından tekrar canlandırıldı. O günden beri her dört yılda bir genç komünistler bir hafta süreyle bir araya gelip emperyalizmle savaş ve kapitalizmi alaşağı etme mücadelesini tartıştılar.

İşçi Dünyası Partisi' delegasyonu olarak dünya genelinde 20'den fazla komünist gençlik organizasyonunda gençlerle bir araya geldik. Bunlardan en çok sosyalist ülkelerdeki buluşmalar esin verici oldu.

Küba Genç Komünistler Birliği'nin iki üyesi bir hafta boyunca bizimle çalıştı. Bu resmi görüşmelere ek olarak çokça yemek vb. sosyal ortamda bir araya geldik.

Küba'da evsiz gençler için durum ne olduğunu sorduk. Hükümetin, tüm yurttaşların, özellikle de gençliğin asla evsiz olmamasını, yeterli konutlara sahip olmasını garanti altına aldığını öğrendik.

Küba'nın dürüstlüğü esin kaynağı oldu. Küba'da kadın haklarını, lezbiyen, gey, biseksüel ve transseksüel insanların haklarını sorduk. Küba'nın hala ataerkillik ve erkeğin ailenin reisi olduğu düşüncesiyle mücadele ettiğini söylediler. Yakın dönemde LGBT bireyler için eşitlik kampanyası düzenlenmiş, LGBT karşıtı şiddet geriletilmeye ve safdışı edilmekteymiş.

[Söylediklerine göre] hala problemler var. Eğer gençler LGBT olur aileleri onları evden kovarsa, Genç Komünistler Birliği olaya müdahale ediyor, aileyle

birlikte çalışarak onların gençleri kabul etmesini sağlıyorlar.

Kübalıların ABD'deki eğitime dair soruları oldu. Onlara okullarda polislerin olduğunu ve öğrencileri tutukladıklarını söylediklerimizde dehşete düştüler.

Vietnam ve Kore Gençliği ile Görüşmeler

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden Kim İl Sung Gençliği ile buluştuk. KDHC delegasyonu gerçekten festivalin yıldızıydı. Çok güzel devrimci Küba ve Kore şarkıları söylediler. Yeryüzünün en mutlu insanları gibi görünüyorlardı.

Duyurularını okurken veya duruma dair bilgi verirken çok ciddiydiler. Fakat birbirlerine karşı sevgi ve tutkunluklarını görebilirdiniz. ABD işçilerinden değil, faşist emperyalist ABD hükümetinden nefret ettiklerini söylediler.

Vietnam Ho Chi Minh Genç Komünistler Birliği ile özel buluşma bizi çok heyecanlandırdı. İşçi Dünyası Partisi Los Angeles örgütünden Vietnam kökenli bir yoldaş çevirmenlik yaptı.

Vietnamlılar on yıllar süren savaşın ülkelerinde yarattığı yıkımın onarılmasının 300 yıldan fazla süreceğini anlattılar. Henüz Küba ve KDHC gibi sosyalist bir ülke olmadıklarını ama sosyalizm doğrultusunda ilerlediklerini söylediler.

Gençler Vietnam'da hala kapitalizmin olduğunu ama onu denetleyen, yöneten ve düzenleyen Parti olduğunu söylediler. Tıpkı Sovyetler Birliği'nde Lenin'in Yeni Ekonomi Politikası'nda olduğu gibi Parti'nin sosyalist ekonomik altyapısını oluşturmak için kapitalizmden faydalandığını belirttiler.

Tüm çocuklara parasız sağlık hizmeti verildiğini ve cehaletin üstesinden geldiğini ifade ettiler.

İşçi Dünyası Partisi olarak, ABD hükümetinin, işlediği suçlardan dolayı Vietnam halkına tazminat ödemesini talep ettiğimizi söyledik Vietnam delegasyonuna.

<http://workers.org>'dan çevrilmiştir

Umud Güneş

#DNS'İ DEĞİL İKTİDARI DEĞİŞTİR

Burjuvazi gençlikten intikam alıyor! Hem de öyle büyük bir intikam ki, ayaklanmanın tüm izlerini silerek ve gençliği sessiz bir kuşa çevirerek rahat bir nefes alabilir burjuvazi. Gençliğe dönük son saldırı ise internet yasaklarına yenisini eklemek oldu. Öyle ki internet ortamı gençliğin kendi düşüncelerini (hatta düzen sahipleri dışındaki herkesin) özgürce ifade edebileceği, yaratıcılıklarını herhangi bir kısıtlama olmadan gerçekleştirebileceği en geniş alan. İlk önce üniversiteler polis getirmek istediler (sanki içinde yokmuş gibi), sonra kızıl-erkekli aynı evde kalınmaz dediler ve şimdi de internete gelen yasaklamalar. Bunlar ne anlama geliyor?

İnternet ortamı sokakta söz söyleyemeyenden tutun da, sokağın sesini daha güçlü örgütlemek isteyen kadar hemen herkesin eleştirilerini korkusuzca ifade ettiği bir alan. Son dönemin bütün büyük gösterilerine, ayaklanmalarına ve devrimlerine bakın internetin kullanılmadığı bir yer; sosyal paylaşım sitelerinin etkin olmadığı bir alan var mı? Hele de koşulların devrimci olduğu ve patlamaya hazır bir halk, faşizmin bütün baskısına ve dayatmalarına isyan etmiş bir gençlik var ise...

Bu koşullar bizde var ve 31 Mayıs'ta bunun etkisini çok iyi gördük. Bir anda milyonlara varan tweetler, sokaklara insanların dolmasından, sokaklarda olan biteni herkese yayan araç da internetti. Modern toplumda iletişim olanakları çok gelişti. İnternet bu alanın başını çekiyor. Yıllar önce ilk olarak emperyalistler askeri amaçlar için kullanılmıştı, şimdilerde başka amaçlar için kullanılıyor... Halkın kendilerini sömürönlere karşı savaşında kullanılıyor. Kitlelerin ve gençliğin bedel ödeyebileceği tek gerçek savaş için!..

Bu savaşın alanı dünyanın ayak basılan her toprağını kapsıyor. Öyle ki yan soğamızdaki yoldaşlarımızla, Yunanistan ya da Şilideki yoldaşlarımız arasındaki mesafe bir telefon uzaklığında olabiliyor... Mısır halkı Tahrir'de devrim yapmaya başladığında, Taksim'in artık Tahrir olduğunu söyledik. Oldu da, 31 Mayıs'ta başlayan ayaklanma Tahrir'den ve dünyanın diğer merkezinden coşkuyla selamlandı. Deneimler ve dersler aktarıldı. Hem de büyük medya tekellerinin olan biteni göstermemek için verdikleri onca çabaya rağmen. İşte bu, bugün burjuvaziye karşı çöngünle gençlik tarafından çok etkili kullanılan bir silahla, internetle yapılıyor.

Evet modern sınıf savaşımalarında en etkili silahlar arasında internet ve sosyal paylaşım siteleri çoktan girdi bile. Ve burjuvazi dünyanın her yerinde yükselen devrim hareketini engellemek adına, internet yasaklarına daha fazla başvuruyor. Ama bu önlemler burjuvazinin sonunu engelleyemiyor, engelleyemez de. Çünkü internet bir iletişim aracı olarak, kitlelerin sanal alemde ilişki kurmasını sağlıyor. Ama kitleleri sokağa döken nedenler ekonomik ve politiktir. Yasaklar sorunları ortadan kaldırmaz. Çünkü sorunlar canlı yaşamın içinde apaçık ortada.

Ama bu gerçekler internet aracılığıyla en geniş kitlelere duyuruluyor; kapitalizmin zeka yüklü eleştirileri yine bu araçla milyonlara ulaşıyor; deyim yerindeyse düzen sahipleri dünya aleme bu araç sayesinde rezil ediliyor. Sonuç internet kısıtlıyor. Gerçekler bugünün dünyasında artık daha fazla gizlenemiyor. İşte bu nedenle internet yasaklarına başvuruyor burjuvazi ama nafile...

Zira bu yasaklar normal şartlar altında sokağa adımını atmayacak bir kitlenin dahi tepkisini çekiyor. Ve sokağa çıkıyorlar. Öyleyse şu an iktidarı sallanan dinci faşist yönetimin, genç beyinlerin kafasında uyanan, büyüten yaratıcı ve devrimci fikirler için "çeride kalsın" emri de boşa düşmüş oluyor. Nasıl düşmesin ki, bu fikirlerin maddi bir temeli var ve bu fikirler yaşamda karşılık buluyor. Buna karşı gelmeye çalışmak, bunu engellemeye çalışmak tam anlamıyla bağınazlık ve gericiliktir.

Dinci faşist iktidarı bu kadar bağınaz ve gerici yapan şey, ona devrimi engelleyecek başka bir yol görünmeyişinden de kaynaklıdır. Her şeye sahip olma, her şeye hakim olma, kendi iradesi dışında bir iradeyi yok saymak başka türlü açıklanamaz. Bu bir dönemin ve düzenin sonunu ifade etmektedir. Ama o sonu kendi gözlerimizle görmek ve havasını solumak için yapmamız gereken çok şey var!

Öncelikle bu dinci faşist iktidarı ayakta kaldıkça, demokrasi lafları arasında yasaklar birbirini izlemeye devam edecek. Gençlik yozlaştırılmaya ve gericileştirilmeye çalışılacak. (Dindar bir nesil yetiştireceğiz çılgınları)

İkincisi; toplumu yönetemeyen burjuvazi ve onun dinci faşist hükümeti yasaklamalarla kontrolü yeniden sağlamak istiyor. Ama bunun işe yaradığını on yıllardır süren devrimci mücadele ve 31 Mayıs ayaklanması göstermiştir.

Gençlik en son internet yasaklarına karşı şiarında da ne yapılması gerektiğini bildiğini açık ve net bir şekilde göstermiştir. Gençliğin şiarı haline gelen #DNS'yiDeğiliktardıDeğiştir hastagı sorunun kaynağını ve çözümün yolunu gösteriyor. Sorun iktidarda, hem de yalnızca AKP'de somutlaşan dinci gerici iktidarda değil, burjuva sınıfın iktidarındadır. Çözüm de burjuva sınıfın iktidarının devrilmesinde, sosyalizmin yani emeğin iktidarının kurulmasındadır.

Çünkü burjuvazinin demokrasisi, emekçi sınıflar ve gençlik için bir diktatörlüktür. Oysa sokağın en geniş kitlelere sunduğu özgürlüklerde ise burjuvazi kendi sonunu görüyor. Biz devrimci gençler, tarihin bu en alçak sınıfını korktukları sonla buluşturalım. İşte o gün bizim günümüzdür!

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin yaşanan yolsuzluklara karşı düzenlediği "Özgürlük, Barış, Demokrasi, Adalet ve Emek Mitingi" için emekçiler, 11 Ocak günü sabah saatlerinde Ankara Hipodrom'da toplandı.

Türkiye'nin bir çok ilinden otobüslerle gelen emekçiler, sabah erken saatlerde Hipodrom'da toplanarak kortejlerini oluşturdular. Öğle saatlerine doğru Sıhhiye Meydanı'na yürüyüşe başlayan kitlenin en önünde DİSK'e ve KESK'e bağlı sendikalar, TMMOB ve TTB'ye bağlı meslek odaları pankartlarıyla yer aldı.

Konfederasyon ve Odaların arkasında da demokratik kitle örgütleri ve devrimci örgütler yerini aldı. Taraftar grupları da kortejlerde yerini alarak renkli görüntüler oluşturdu.

En önde sendikalar "Bozuk Düzen-de Sağlam Çark Olmaz" ve "Yağmaya Talana Soyguna

Ankara'da Emek Mitingi

Geçit Yok" pankartları açtılar. Yürüyüş ve miting esnasında "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Rüşvet Her Yer Yolsuzluk", "Çal Çal Nereye Kadar Bitti Buraya Kadar", "Hükümet İstifa" sloganları sık sık atıldı.

Kürdistan bölgesinden gelen KESK'e bağlı emekçiler Roboski'de katledilenleri anmak için kefen giydiler. 34 kişi, göğüslerinde katledilenlerin isimlerini taşıyarak mitingde yerlerini alırken, 128 gündür eylemde olan Fen İşçileri de kortejde dövizleriyle yerini aldı.

Saat 12.00'ye doğru Sıhhiye Meydanı'na ulaşmaya başlayan emekçiler arama noktasını geçti. Devrimcilerin arama noktasından geçişi sırasında ise arama yapılmadı. Yürüyüş güzergahı boyunca "Oyum Sokağa Sokağın İktidarına", "İktidarı Alacağız Oyum Sokağa" gibi yazılmalarla Ankara duvar ve caddeleri donatıldı.

Miting alanına çıplak ayak gelen Karayolu taşeron işçileri ayakbaşılarını havada tutarak "Kadro Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganıyla tüm ilgileri üzerine çekti.

Mitingin ilk konuşmasını KESK Genel Başkanı Lami Özgen yaptı ve "Hangi taşı kaldırsak altından yolsuzluğun, kokuşmuşluğun, kirliliğin sahipleri AKP ve Cemaat çıkıyor. Çürüyen düzen kurumları bir bir dökülüyor. Anayasa ve yasalar rafla kaldırılıyor. Bütün devlet kurumları tek kişinin iki dudağı arasında

çıkan talimata göre harekete geçiyor. Bir iktidar ortaklığı çatırdarken yeni ittifaklar dizayn ediliyor" diye konuştu. Konuşma sırasında "Her Yer Rüşvet Her Yer Yolsuzluk" sloganları yükseldi.

Ardından DİSK Genel Başkanı Kani Beko söz aldı. "Tepemizdeki her çete savaşında gasp edilen bizim alınterimizdir" diyerek konuşmasına başlayan Beko sözlerini "Onlar bizim geleceğimizin, bizim haklarımızın üzerinde tepişmektedir. Onların kavgası içinden milyonlar çıkan ayakkabı kutuları kimin olacak kavgasıdır. Bizim kavgamız ise bizden çalışanları geri alma kavgasıdır. (...)Geçtiğimiz sonbaharda leş kargaları 13 milyonun üzerinde işçinin kadem tazminatına da göz koymaya kalktılar. Sandıklar ki herkes susacak, biat edecek, teslim bayrağı çekecek. Ama fena halde yanıldılar. Çünkü DİSK'i hesaba katmadılar. Çünkü Haziran ayından beri bu halkın eski halk olmadığını kavrayamadılar." diye konuştu.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı da TMMOB'un yetkilerini kısıtlayan ve bakanlıklara TMMOB'a bağlı odaları denetleme yetkisi veren karamameleri hatırlattı.

TTB Merkez Konye Başkanı Prof. Özdemir Aktan 2013'ün savaş çığırıklıklılarıyla geçtiğini belirterek, savaşların Türkiye'ye bulaşıcı hastalıklar getirdiğini vurguladı. Hekimlerin halk sağlığına zararlı olan savaşlara karşı çıktığını belirten Aktan, savaş değil barış istediklerini söyledi. Miting, halaylarla son buldu.

Direniş Alanında İşçi Forumu

156 gündür işe dönme mücadelesi veriyorlar.

Kıdem Tazminatı Dayanışması Punto Deri işçilerinin 156 gündür verdikleri sendikalaşma mücadelesinde işten çıkarılan işçilerle forum gerçekleştirdi.

2 Ocak günü Kıdem Dayanışması öğle saatlerinde Punto Deri işçilerinin Zeytinburnu'nda bulunan ana binası önünde bir araya geldi. 156 gün önce fabrikada sendikal faaliyet yürüttükleri için parça parça işten çıkarılan, 46 işçi ile eylemlerini sürdürdükleri yerde "Direniş Alanında İşçi Forumu" başlığıyla bir forum gerçekleştirdi.

Forumda kıdem tazminatı başta olmak üzere asgari ücret, sendikal haklar gibi birçok sorun üzerine konuşmalar yapıldı. Kıdem Tazminatı Dayanışması çağrısıyla gerçekleştirilen etkinlikte işçilerle birlikte "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Punto İşçisi Yalnız Değildir", "Punto'ya Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganlar atıldı.

Punto işçilerinden Ramazan Aygün forumdan önce yaptığı konuşmayla 156 günlük Punto Deri direnişini anlattı. Dik duran insanların işten çıkarıldığını söyleyen Aygün, işçilere enerji hapları verildiğini, tatilleri olmadığını, günde 16 saat çalışıldığını, ağır şartlarda iş yaptıklarını söyledi. Ayrıca Punto Deri patronunun

asgari ücret belirleme komisyonunda yer aldığını, hükümete tevdi ettiği için ilk önce kendilerini küçümsediği ifade eden Aygün, "İlk defa patron yıl başını burada geçirdi ve kararlılığımızı anladı" dedi. İşçilerin coşkusu görülmeye değerdi.

Forum Kıdem Tazminatı Dayanışması adına söz alan Kenan Aktaş'ın konuşmasıyla başladı. Aktaş; sermaye sınıfının işçi sınıfına dönük saldırıları ve hak gasplarının tartışılması gerektiğini, bu saldırılara en iyi cevabın direnen işçiler olduğunu belirterek forumu başlattı.

Söz alan diğer bir konuşmacı ise "Ayakkabı kutularında milyon dolarları saklıyorlar, bize gelince kıdem tazminatı hakkımızı bile elimizden almaya çalışıyorlar. Onlar haklarımızı saldırganlar ama bundan 7 ay önce Gezi direnişi yaşandı, devam ediyor. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Forumda yer alan Emeğe Ezgi grubunun bir üyesi sözcü Çav Bella marşıyla söyledi. Herkesin birlikte söylediği marş işçilerin coşkusu daha da arttırdı. Yapılan kısa konuşmaların ardından forum slogan ve şarkılarla sona erdi.

Feniş İşçileri Eylemlerine Devam Ediyor

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde Feniş Alüminyum A.Ş. fabrikası patronu Sedat Aloğlu'nun, iflas ettiği gerekçesi ile 638 işçiyi kıdem ve tazminat haklarını vermeden işten çıkarması üzerine başlayan eylem sürüyor.

9 Eylül 2013'ten beri fabrikada eylemde olan işçiler, kıdem tazminatı haklarını ve alamadıkları maaşlarının ödenmesi için mücadele veriyorlar.

120 günü aşkın süredir eylemde olan işçiler sadece fabrika önünde değil, patronun evi önünde, Taksim'de, TÜSİAD önünde ve bir çok yerde eylemler yapıp seslerini duyurdular.

En son 5 Ocak günü patronları Sedat Aloğlu'nun Ulus'taki evinin önünde eylem yapan işçiler, "Birleşe Birleşe Kazanacağız" pankartı açarak sloganlar attılar.

Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç burada yaptığı konuşmada "Bizler üç aylık maaşlarımız ve tazminatlarımız verilmeden çalıştığımız Feniş fabrikasından atılan işçileriz. 6 Eylül tarihinde Sedat Aloğlu üretimi durdurduğunu açıkladı ve 9 Eylül tarihinde 418 işçinin işine son verdi. O tarihten beri fabrikayı terk etmiyoruz, hakkımızı alana kadar da fabrikadan çıkmaya çağız" dedi.

TÜSİAD'ın İstanbul Taksim'de bulunan binası önünde de açıklama yapan işçiler, emeklerini çalan Aloğlu'nu koruyan TÜSİAD'ın da sorumlu olduğunu dile getirdiler.

Feniş işçileri gasp edilen maaşları ve kıdem hakları için mücadelelerini sürdürmekte kararlılar.

İşçilerden Taşeron Piyangosu

Binlerce insan yeni yılda zengin olmak umuduyla Milli Piyango bileti alırken, taşeron işçiler Nimet Abla gişesi önünde "Kadro" için piyango çekilişi yaptı.

Her ay belirli günlerde ve özellikle yeni yıla girerken binlerce kişi zengin olmak hayaliyle Milli Piyango bileti alıyor. Bu yıl bir piyango çekilişi de taşeron işçiler yaptı.

Taşeron İşçileri Dayanışma Ve Yardımlaşma Derneği (TAŞİŞDER), İşçi Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (İŞÇİDER) ve Güvenlik-İş Sendikası'na bağlı bir grup taşeron işçi, Eminönü'nde bulunan Nimet Abla Piyango Gişesi önünde taşeron işçiliği protesto etmek için eylem düzenledi. Eminönü'nde yapılan eylemde çevredekilere üzerinde "KADRO" yazılı biletler dağıtan işçiler temsili olarak çekiliş de düzenlendi.

Taşeron işçiler bir basın açıklaması da yaparak taşeron işçilerin sorunlarına dikkat çekti. Laborant olarak çalışan sağlık işçisi Güneş Cengiz, taşeron işçilerin de kadrolu işçi ve memurlarla aynı işi yapmalarına rağmen aynı uygulamalara tabi olmadıklarını belirterek "Bizler kamuda, hastane, adliye, belediye, PTT, ilköğretim ve lise binalarında, özelde, alışveriş merkezlerinde, inşaat işlerinde taşeron şirketler aracılığıyla çalıştırılan taşeron işçileriz. Kamuda iş güvencesi, kadrosuz çalışma bundan 20 yıl önceye dayanıyor. Kadrolu işçi ve memurlar emekli oldukça yerine taşeron işçi alınmıştır. 2011 yılı sonunda sigortalı çalışan taşeron işçi sayısı 1 milyon 611 bin 204 kişidir. Taşeron sistemle işçiler asgari ücretle çalıştırılmakta, yasalarda var olan hakları gasp edilmektedir" dedi.

Taşeron işçileri için meslek hastalıklarına karşı önlem alınması gerektiğinin altını çizen Cengiz, taşeron işçilerin haftada 45 saat çalıştırılması gerektiğini, keyfi mesai uygulamaları yapılmayacağını belirtti. Doğum izni olarak işçiyi 6 ay ücretsiz izin verirken, devlet memuruna 24 ay ücretsiz izin hakkı verildiği söyleyen Cengiz "İşçiler anne değil mi?" diye sordu. Kamu işçisi ile taşeron işçi arasındaki en büyük farkın "iş güvencesi" olduğunu söyleyen Cengiz "Kamu işçisi olduğunuz zaman iş güvencesine sahip oluyorsunuz. İşten çıkarılmama garantiniz var. Taşeron işçi olarak çalıştığınız zaman 1 aydan başlayıp 12 aya kadar, iş sözleşmeleriyle her gün çıkartılma riski ile karşı karşıyasınız" dedi. Bir diğer farkın da "ücret" olduğunu belirten Cengiz "Taşeron işçi olduğunuz zaman şartnamede maaşımız ne kadar yazıyorsa o kadarını alabilirsiniz. Yüzde 80-90 insan, 803 lira asgari ücretle çalışıyor" dedi.

Hasta bakıcı olarak çalışmakta olan Cemal Bilgin ise farklı firmalara ait kimlik kartlarını göstererek, taşeron firmaların 3 ayda bir ihale alarak yeni kimlik kartı tahsis ettiğini belirtti.

İSKİ işçisi Tamer Balta ise kadrolu olarak çalışması durumunda iş güvencesi ve maaşının değişeceğini ifade etti. 15 yıldır çalıştığı ifade eden Balta, "Maaşımı 10 yıldır gününde aldığımı hatırlamıyorum. 2 kat fazla çalışıyoruz, maaşımızın yarısını yatıyor. İşine gelirse çalış, işine gelmezse kapı orda" deniliyor. Korku içerisindeyiz" dedi.

İşçiler eylemlerini sloganlarla sonlandırdı.

Tümtis DHL'de TİS Görüşmeleri Başlattı

Tümtis Sendikası DHL Kargo Şirketinde TİS görüşmelerine başladı. İki seneye varan çalışma ve örgütlenme sürecünde sendikalaşma yetkisi alan Tümtis Sendikası, DHL yönetimiyle TİS görüşmeleri için masaya oturdu.

Tümtis yönetimiyle yaptığımız görüşmelerde kıran kırana geçen TİS görüşmelerinde anlaşmaya varılmadığını söylediler. Bu görüşmelerde tüm işçilerin onayını alıp TİS taslağı hazırlayan sendika yönetimini şimdi zorlu ve çetin bir görüşme süreci bekliyor. Çünkü işten çıkarılan işçiler ve çalışan işçileri kapsayan bir sözleşme olması bekleniyor. Sü-

re uzayabilir, DHL yönetimi sendikanın hazırladığı taslağı çok büyük olasılıkla kabul etmeyecektir. Sendika yönetimi ise çalışan ve aynı zamanda işten atılan işçiler için savaşmak zorunda. Bütün işçileri kapsayan TİS görüşmelerinde ücret artışı ve sosyal haklar üzerinde anlaşma nasıl bir yol izlenecek zaman gösterecek.

Lüks Sitede İşçi Sesleri

Haklarını alamadan işten atıldıkları için aylardır eylemde olan Feniş Alüminyum işçileri, Ulus'ta patronun evi önünde eylem yaptı.

5 Ocak'ta Ulus'taki lüks sitede "Her Yer Feniş Her Yer Direniş!" sloganları yükseldi.

Yaklaşık 50 Feniş Alüminyum işçisi, 5 Ocak günü patronlarının Ulus'ta oturduğu lüks sitenin önüne geldi. Sabah saatlerinde sitenin önüne gelen eylemciler, "Her Yer Fen İş, Her Yer Direniş" sloganları ile patronları gelene kadar eyleme devam edeceklerini söylediler. Pazar sabahı lüks sitelerinde, dünyadan yalıtılmış evlerinden çıkan site sakinleri için de büyük bir sürprizdi işçi eylemi.

İşçiler adına basın açıklaması yapan Çelik İş Gebze Şubesi Başkanı Şerafettin Koç, "Bizler işten atılan işçileriz. 638 işçi, aileleriyle birlikte mağdur edildi. Haklarımız verilmedi. Biz de bu malikanenin önüne geldik. Haklarımızı verene kadar peşini bırakmayacağız" dedi.

İşçiler uzun süre bekleyişi sloganlarla sürdürdü

İş Durdu Taşeron Kayıp!

Eskişehir'de TOKİ tarafından yapımına başlanan 33 bin kişilik stadyum inşaatında çalışan işçiler, 3 aydır paralarını alamadıklarını söyleyerek 9 Ocak itibarıyla işi durdurdu.

Eskişehir'de Sazova Mahallesi'nde 23 Ağustos 2013 tarihinde temeli atılan stadyumda yaklaşık 200 işçi çalışıyor. İşçiler taşeron firmanın kendilerine 3 aydır para vermediğini öne sürdü. İnşaatçı çalışmayı durdurduklarını ifade eden işçiler taşeron firma yetkisinin de kayıplara karıştığını söyledi. İşçiler:

"Stadyumun temel kısmı bitmek üzere ama biz 3 aydır paramızı alamıyoruz. Taşeron ortada yok. Bugün gelecek, yarın gelecek diyorlar ama gelmiyor. Stadyum inşaatında 200 kişi çalışıyoruz. Taşeronun kaçtığı söyleniyor. Çay içecek paramız bile yok. Paralarımızı alana kadar çalışmayı durdurduk. Yetkililerden bu konuda bize yardımcı olmalarını istiyoruz."

ÖNCE REHİN SONRA İŞGAL

Fabrikanın kapatılıp işsiz bırakılmaları üzerine eyleme geçen GoodYear işçileri fabrikanın üretim müdürü ve insan kaynakları müdürünü rehİN aldı.

GoodYear işçileri, fabrikanın kapatılıp işçilerin de işten atılmasına karşı eyleme geçtiler ve üretim müdürü Michel Dheilly ile insan kaynakları müdürü Bernard Glesser'i rehİN aldılar. 6 Ocak günü Fransa'nın Amiens kentindeki Goodyear Lastik Fabrikası'nın işçileri, iki müdürün ofislerinin kapısına traktör lastiği yerleştirip dışarı çıkmalarını engellediler. Fransa'nın en büyük sendikası CGT de rehİN alma olayını doğruladı.

CGT Amiens-Nord bölgesi başkan yardımcısı Frank Jurek, Fransız Haber Ajansı'na (AFP) yaptığı açıklamada, CGT'nin sabah saatlerinde fabrika yöneticileri ile randevusu olduğu, hafta sonu çalışan işçilerin de yönetime baskı oluşturmak için geldiğini söyledi.

"Müzakere masasına dönmek istiyoruz" diyen Jurek, gönüllü gidiş planı ya da bir alıcının bulunmasını istediklerini de belirtti. Alıcının bulunmaması durumunda da işçilerin yükü bir tazminatla ayrılmasının da talepleri arasında yer aldığını sözlerine ekledi.

İşçiler, müdürleri 30 saat sonra serbest bıraktı; bu kez fabrikayı işgal edeceklerini duyurdu. Valilik, polisi iki müdürü almak için görevlendirdi ve eylemcilere karşı operasyonu reddetti.

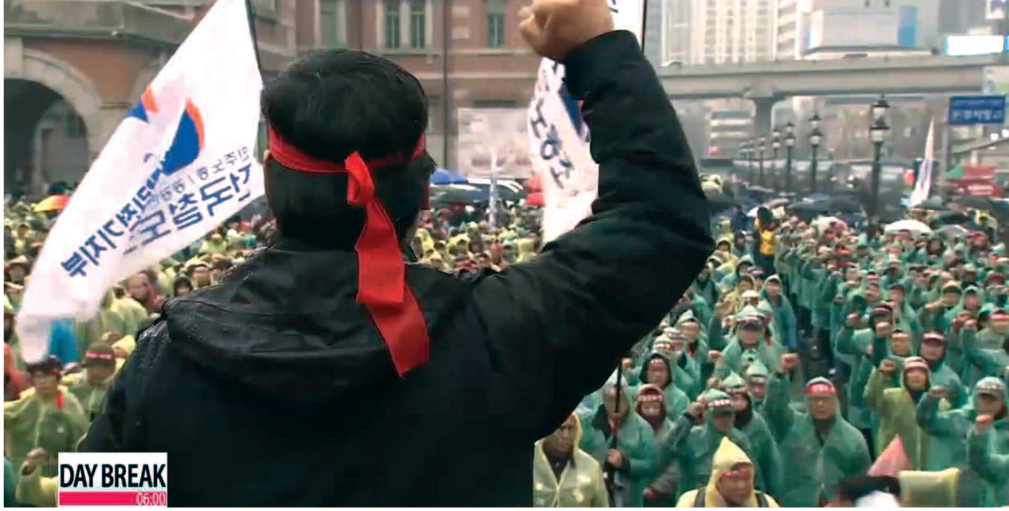
Europe 1 kanalına konuşan Amerikan lastik üreticisi Titan International patronu Maurice Taylor, bu alıkoyma eylemine hakaretle karşılık vererek "korsan" ve "kaçıklar" dedi. Polisin işçilere müdahale etmemesine de tepki gösteren Taylor, "ABD'de buna alıkoyma denir ve bu insanlar tutuklanırdı. Bu çok ciddi bir suçtur. Ömür boyu hapis riski var. Ama Fransa'da, sizin hükümetiniz bir şey yapmıyor, bu delilik" dedi.

CGT sendikası lideri Mickael Wamen daha sonra yönetim üzerinde yeni bir baskı oluşturmak için fabrikanın işgal edileceğini duyurarak, "Fabrikadan çıkma primine karşılık fabrikanın kendisini müzakere edeceğiz" dedi.

CGT delegesi Mickael Mallet de, "Amacımız onları bir hafta tutmak değil, Valilik, Devlet ve Goodyear yönetimi ile bir toplantı yapılması için bir anlaşmaya varmaktır" dedi.

Amien-Nord'daki fabrikada çoğunlukta olan ve Fransa'nın birinci sendikası olan CGT, son aylarda fabrikanın kapatılmasının durdurulması ve 1.173 iş biriminin ortadan kaldırılmasını engellemek için birçok adli prosedür başlatmış, ancak bu girişimlerden başarı sağlanamayınca eylemlere girişmişti. Goodyear yetkilileri, fabrikanın 31 Ocak'ta kapanacağını açıklıyor.

Güney Kore'de En Uzun Demiryolu Grevi Bitti

Binlerce Güney Koreli demiryolu işçisi, emek düşmanı Başkan Park Geun-hye yönetimine karşı üç haftalık yoğun mücadelenin ardından 30 Aralık itibarıyla grevlerini bitirdiler. Devlet demiryolu şirketi Korail tarihinin en uzun greviydi bu. Bu kesif sınıf çatışması şimdi iktidar ve muhalefet partilerinin bir karar vereceği parlamentoya taşındı.

Kore Demiryolu İşçileri Sendikası, 9 Aralık'ta %80 evet oyuyla başladı greve. İşçiler ve sendika, hükümetin yeniden yapılanma planlarının demiryollarını özelleştirme tehdidi olduğunu gördüler, ki bu işsizlik, hizmet ve hak kaybı anlamına geliyordu.

Kore Sendikalar Konfederasyonunun (KSK) etkileyici desteğini alan grev hızla gelişerek yakın geçmişin en keskin işçi-hükümet kavgasına haline geldi.

Korail firması 9 Aralık'ta 4 binden fazla işçiyi kovdu ve 660 grev kırıcısı işe alacağını duyurdu.

Avustralya'da, Japonya'da, Endonezya'da, Brezilya'da destek ve dayanışma gösterileri, yürüyüşler vb. oldu. Bu eylemlerden biri

de San Francisco'da Taşıma İşçileri Dayanışma Komitesi tarafından örgütlendi.

Başkan Park grevi ekonomiye zarar verdiği iddiasıyla kınamakla yetinmedi, ayrıca 16 Aralık'ta, Kore Demiryolu İşçileri Sendikası genel merkezinin yüzlerce özel hareket timi polisi tarafından basılması ve 10 sendika yöneticisinin gözaltına alınması emrini verdi. Fakat polisler saldırı esnasında sendika liderlerini bulamadılar.

Park, 1979'da bizzat kendi gizli polisinin suikastıyla öldürülene kadar 18 yıl boyunca ülkeyi yöneten eski Güney Kore diktatörü Park Chung-hee'nin kızıdır. Mevcut başkan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı duruş, emek düşmanı politikalar ve ilerici muhalefet partilerinin yasadışı ilan edilmesi politikalarıyla tanınmaktadır.

KSK bu sendikasılaşırma saldırılarını protesto etmek için 27 Aralık'ta genel grev çağrısı yaptı. Başkent Seul'de özelleştirilmenin durdurulması ve Başkan Park hükümetinin istifası talebiyle 100 bin kişi gösteri yaptı. Üç günün ardından siyasi partiler arasında anlaşma oluncu grev sona erdi.

Hükümet ve Korail hala ağır disiplin sonuçlandırmaları, suç duyuruları ve mala zarar davalarıyla sendika ve grevci işçilere yükleniyor.

KSK facebook sayfasında Konfederasyon bu mücadeleyi ilerletmek için 9 ve 16 Ocak tarihlerinde genel grevden tutun da diğer miting ve araçları kullanacağını ilan etti.

workers.org'dan çevrilmiştir

Aramızdan
Kimsenin
Eksilmesini
Kabul Etmiyoruz

Hürriyet Daily News'te çalışan 20, Radikal'de çalışan 15 kişinin işten çıkarılması üzerine, iki gazetenin emekçileri bir manifesto yayımladılar, aralarından kimsenin eksilmesini kabul etmediklerini söylediler.

"Dayanışma içinde, evrensel işçi haklarının bizlere sunduğu tüm mücadele yöntemlerine, yönetimin bu karardan geri dönmesi için başurmaktan geri kalmayacağımızı arz ederiz.

Kahrolsun bağzı dönüşümler!" dediler.

181 işçiye
İşten Çıkarma
Hediyesi

Şeker Piliç, yeni yılın ilk gününde Kamuyu Aydınlatma Platformu'na yaptığı açıklamada 181 işçinin işine tasarruf gerekçesiyle son verdiğini ilan etti.

Açıklamada "Şirket yönetiminiz tasarruf tedbirleri gereği çalışan 181 personeli 31.12.2013 itibarıyla tüm hakları saklı kalmak kaydıyla işten çıkarmıştır." denildi.

Ayla Bilmez Kazandı

Silifke Devlet Hastanesi önünde çadır kurarak eylem yapan Ayla Bilmez, eyleminin 93. gününde tüm haklarını geri aldı.

Ayla Bilmez, 2 Ocak saat 12.00'de bir basın açıklaması yaparak, Silifke Devlet Hastanesi Poliklinikler önünde bulunan direniş çadırını kaldırdı ve hastanede mesaisine başladı.

Silifke Devlet Hastanesi'nde 11 yıldır temizlik işçiliği yapan Ayla Bilmez, %54 engelli. Bilmez bu yıllar içerisinde karşılaştığı hak ihlalleri karşısında hakkını arayınca işten çıkarılmıştı. Ayla Bilmez hastane önünde bir direniş çadırı kurarak sesini duyurmayı başardı ve haklarını elde etti.

O BÜYÜK GÜN GELDİĞİNDE

Ali Varol Günel

Bir toplum alt üst oluş sürecine girmişse, gelişmeler hızlı bir değişimi zorunlu kılıyorsa, artık hiç bir iradi güç bu süreci tersine çeviremez. İsterse bütün toplum mühendisleri geceli gündüzlü mesaiye kalsınlar, isterse sermayenin baskı ve zor aracından başka bir şey olmayan devlet aygıtı, bütün kuvvetleriyle saldırıya geçsin, sonuç değişmeyecektir. "Tarihsel sıçrama anı" geldiğinde, her şeyin devrimin yasaları tarafından belirlenmeye başlayacağı bilinen bir gerçektir.

Şimdi biz tam da bu bilinen gerçeği yaşıyoruz. Devletin tepesinde günden güne büyüyen çatlak, egemen sınıfı ve onun temsilcilerini güçten düşürüyor; adeta ne yapacağını bilemez halde, son bir gayretle sağa sola saldırmalarına neden oluyor. Yolsuzluk soruşturması adıyla başlayan kriz, adeta tüm kılıçların çekildiği ve herkesin herkesi biçtiği bir boğazlaşmaya dönüşüyor. Kısa süre öncesinin prestijli simaları, şimdi birer karikatüre dönüşüyor.

Hükümetle Fetullah Gülen cemaati arasında başlayan kavga, yeni şekiller alarak devam ediyor. Tarafları uzlaştırma çabaları sonuçsuz kalıyor. En son Fetullah Gülen tarafından cumhurbaşkanına gönderilen "uzlaşma arayışı" olarak yansıtılan mektup, bırakın uzlaşmayı, kavgayı daha da büyütmüş görünüyor. Bu sırada Baro başkanının Ergenekon ve Balyoz davalarının yeniden görülmesi için başlattığı "görüşme trafiği", yeni krizlere vesile oluyor. Baro başkanı, çivisi çıkmış "devletin çivilerini yeniden çakmak"tan bahsediyor. Devlet katında tam bir keşmekeşin hakim olduğunu görmek için, bunlara bakmak yeterli; ancak uluslararası ilişkilerinde TC devletinin prestijinin yerlerde süründüğünü de eklemek gerekiyor. Bir süredir "özgüvenimiz tam" teranesiyle herkese caka satan devlet yetkililerinin en önemli uluslararası gelişmeler karşısında sus pus oluşu, bunun en önemli kanıtı; çünkü ne zaman ağızlarını açacak olsalar yeni bir kriz yaratıyorlar. Ve kelimenin gerçek anlamında uluslararası ilişkilerde şamar oğlanına çevrilmiş durumdadır.

İşte bu koşullarda hükümetin ağır toplarından Ahmet Davutoğlu, NTV'de canlı yayına çıkıyor ve belki de laf kalabalığı arasında yitip giden çok önemli iki şey söylüyor. Birincisi, durum tespitidir ve şöyle: "Hepimizin şunun farkında olmamız lazım. Bu gemi su alırsa bu devrimin öyle bir şekilde dönüşür ki, herkes bundan olumsuz anlamda nasibini alır." Açıkça tehlikeye dikkat çekiyor. Onun "devrimin" dediği şey, aslında devrimin kendisi. İkincisi, durumu nasıl kurtarabileceklerine dairdir: "200 yıllık modernleşme tarihimizin en önemli kazanımı nedir dersiniz, bu milletimizin sandığı olan güveni, itimadı" Davutoğlu devrimin önünü ancak seçimlere giderek kesebileceklerini bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Hal böyle olunca, devrim için mücadele edenlere ya da hala böyle olduklarını söyleyenlere şu soruyu sormak kalıyor: Burjuvazinin kendini kurtarmak için tek yol olarak gördüğü sandığa gitme konusunda biz ne yapacağız? Halkımıza, işçi ve emekçilere seçimler karşısında nasıl bir tutum almalarını salık vereceğiz? Sorunun kendisi ve verilecek cevaplar hiç abartısız turnusol özelliği taşıyor. Ya çözümün sandığa olmadığını ve tüm dikkatimizi, gücümüzü ve enerjimizi sokağa, ayaklanma ve devrime dikmemiz, varolan bunalımdan bir devrim için yararlanmamız ya da ezilen ve sömürülen, siyasi iktidara karşı sokaklara dökülen insanlara, bir kez daha zaman kaybetmeleri için, sandığa gitmeleri çağrısı yapmak ve "devrim" in adını bir daha ağza alamayacak şekilde sistemin stepnesi durumuna gelmek. Sorun artık böyle kesin ve amansızca ortaya konmak zorundadır.

Çünkü o büyük gün geldiğinde, yani milyonlarca işçi ve emekçi, siyasi iktidara karşı bir devrim için ayağa kalktığında kimin gerçekten devrimci olduğunu, kimin devrimin sadece lafını ettiğini, ancak buna bakarak karar vereceklerdir. Devrim dönemlerinde yığımlara devrimci politika götüremeyenler, kitlelere önderlik edemezler. Devrimci politikanın sahipleri ise ancak, büyük bir kararlılıkla kitlelerin önüne geçtiklerinde devrime önderlik edebilirler. Şu anın en yakıcı sorunu da budur.

BASK'LI YÜZBİNLER SOKAKTA

Artık dünyanın her yerinde halklar, her bahaneyle yüzbinlerle sokağa dökülüyor. Geçtiğimiz haftalarda bu Güney Kore'de tren yolu işçi grevi idi, bu hafta dünyanın öbür ucunda İspanya'da ETA tutsakları oldu. Yüzbinler Bilbao'da tutsak ETA'lılar için caddeleri doldurdu.

İspanya ve Bask halkı, tutsaklarına sahip çıkıyor ve onların sesini tüm dünyaya taşıyor. 11 Ocak akşamı yapılan eylemlerde öncelikle mahkemenin, ETA tutsaklarının, kendi memleketleri olan Bask bölgesindeki hapishanelere taşınması talebini reddetmesi protesto edildi.

Başlık bize ait değil; en çok satan gazete olmakla övünen pespaye Postanın manşeti. Dersaneler tartışmasıyla patlak veren, 2004 MGK belgeleriyle alevlenen ve nihayet hükümetin dört bakanının başını yiyen kara-para aklama operasyonu toplumu sarsan boyutlara ulaşan bu kavganın altında yatan nedenler nedir?

Sonda söyleyecekleri en başta dile getirelim: Öteden beri beklenen "Saray Darbesi"nin en kritik adımları atılıyor. Her büyük halk devriminin gayrı-meşru çocuğudur saray darbeleri. Çarlık sarayında Rasputin ve ekibini bir gecede boğazlayanlar, Kayzer Wilhelm'i devirip Almanya'yı alelacele bir cumhuriyete kavuşturanlar, İran Şahı'nı, Tunus'da Bin Ali'yi, Mısır'da Mübarek ve Mursi'yi başkanlık koltuğundan kafeslere atanlar, hep aynı amacı hedeflediler: Egemen sınıfı öldürücü darbelerden kurtarabilmek. Bazıları başarılı oldu, bazıları ise devrimin fırtınasında kayboldu.

Emperyalizme bağımlılığı tam ilhak düzeyine ulaşan Türkiye, son on yılını Ortadoğu'nun karşı-devrim merkezi olmak lüksüyle yaşadı. Bu amaçla Türkiye'ye trilyonlarca dolarlık kredi ve sıcak para akışı sağlandı. Fakat, gelinen aşamada durum tersine döndü. Haziran'da başlayan ayaklanma sonrası bu topraklarda devrim, tüm dünyada olduğundan çok Ortadoğu halklarının esin kaynağı haline geldi. Bir zamanlar RTE'nin vaazlarına umutsuzca alkış tutan bölge halkları, şimdi bizzat RTE'yi hedefe koyan bir ayaklanmayı sempati ve umut dolu izlediklerini ifade ediyorlardı (Bkz: TESEV'in Ortadoğu raporu).

Sermaye dünyası bir süre AKP hükümetinin devrim fırtınasını dindirebilecek kapasiteyi ve manevra yeteneğini gösterebileceğini bekledi. Fakat Ekim ayında açıklanan "demokrasi paketi", çok daha öfkeli isyanların tohumunu attı. Ve o tarihten itibaren saray darbesinin adım adım ötürülmesine başlandı. AKP hükümeti çevresinde politik esnemeyi olanaksız kılan bir sermaye bloğu birikmişti. İthalat-ihracat tekelileri, dev inşaat şirketleri, enerji dağıtım ihalelerinden yağlı kemiği sıyrılanlar, değerli madenlerin ticari imtiyazlarına konanlar, döviz ve altın spekülâtörleri, kara para aklama ve arazi yağmalarında palazlananlar... Bunların hepsi, hükümet ve bürokrasi içindeki en ufak bir değişimi bile kaldıramayacak, kuyrukları birbirine bağlı vahşi çakal sürüsü gibi devlet bütçesinin, muazzam miktarlara ulaşan faiz ve rant havuzunun başına çöreklenmişti. Bu yüzden emperyalist-kapitalist sistem için Türkiye ve Kürdistan'ı bir devrim belasından kurtarmak hedefiyle basit bir saray darbesi yeterli değildi. Öncelikle hükümete yapmış bu sermaye bloğu dağıtılmaydı. Ve buna birbirine iyice dolanmış zincirin en zayıf halkasından, yani Gülen cemaatinden başlandı.

Paralel Devlet Mi Dediniz?

Gülen cemaatinin neden bu blok içindeki en zayıf halkayı oluşturduğu ve şimdi açığa çıkan tüm çelişki ve çıkar ayrılıklarının nerelere dayandığına gelmeden, bir başka konuya açıklık getirmekte yarar var. Konuya dair sol-sosyalist yazının çoğunluğu şu fikri işlemişti; Cemaat AKP döneminde devlete sızmış, paralel bir devlet kurmuş ve şimdi iktidar paylaşımında anlaşmazlığa düşmüştü, vs. vs. Tam anlamıyla " şeyh uçmaz, müritleri uçurur" durumu...

Bugün "paralel devlet" ifadesiyle karşımıza çıkan söylemin 70'li yıllardaki versiyonu, kontr-gerilla'ydı. O zamanın Ecevit hükümeti faşist katliamların sorumluluğundan hem kendini hem burjuva devleti aklamak için kontr-gerilla söyleminden öyle ustaca yararlanmıştı ki, 90'lı yılların iç-savaş hükümetleri aynı lafı ağızlarından düşürmediler. Şimdi benzer aklama fırsatına AKP "paralel devlet" lafıyla sarılıyor. Öyle ki, bu sözü sol-sosyalist yayınlardan çok daha cevval biçimde hükümet yanlısı gazeteler sahipleniyor.

Oysa TC en başından beri din devletidir. Bu niteliğini yalnızca devasa büççeli Diyanet İşleri Başkanlığı'nın varlığına borçlu değildir. Ötesi var. Gericici burjuva cumhuriyeti olarak doğan TC, ihtiyaç duyduğu idari ve askeri kadroları, burjuva sınıfın çocuklarından karşılayamazdı. Zaten alabildiğine zayıf ve birikim için devlete ihtiyaç duyan burjuva sınıfı egemenliğini yürütebilmek için yoksul halk çocukları arasından bir seçme yapmak zo-

DEVLETTE KIYAMET ALAMETLERİ

Öteden beri beklenen "Saray Darbesi"nin en kritik adımları atılıyor. Her büyük halk devriminin gayrı-meşru çocuğudur saray darbeleri. Çarlık sarayında Rasputin ve ekibini bir gecede boğazlayanlar, Kayzer Wilhelm'i devirip Almanya'yı alelacele bir cumhuriyete kavuşturanlar, İran Şahı'nı, Tunus'da Bin Ali'yi, Mısır'da Mübarek ve Mursi'yi başkanlık koltuğundan kafeslere atanlar, hep aynı amacı hedeflediler: Egemen sınıfı öldürücü darbelerden kurtarabilmek. Bazıları başarılı oldu, bazıları ise devrimin fırtınasında kayboldu.

Adına "devlet teamülleri" denen ve yazılı olmayan ama değişmez bir kural, onyıllar boyunca devlet kadrolarının yerleşimine yön verdi. Kural şuydu; Dışişleri üniversitelerden, İçişleri Aydınlar ve Türk Ocakları'ndan. Sözü edilen ocakların en gerici, dinci ve ırkçı odaklar tarafından kurulan ve cemaatlerce beslenen bir "bürokrasi karteli" olduğu herkesce bilindir.

rundaydı. İşte bu seçimin eleme, yetiştirme merkezlerinden biriydi cemaatler.

Adına "devlet teamülleri" denen ve yazılı olmayan ama değişmez bir kural, onyıllar boyunca devlet kadrolarının yerleşimine yön verdi. Kural şuydu; Dışişleri üniversitelerden, İçişleri Aydınlar ve Türk Ocakları'ndan. Sözü edilen ocakların en gerici, dinci ve ırkçı odaklar tarafından kurulan ve cemaatlerce beslenen bir "bürokrasi karteli" olduğu herkesce bilindir. Ve bu yazılı olmayan devlet teamülüne, AKP hükümetinden bile çok, 70'li yılların Ecevit hükümetleri riayet etmiştir. O zamanlar İçişleri Bakanlığı'na getirilen Korkut Özal'ın ve yıllarca polis teşkilatının başında bulunan Abdülkadir Aksu'nun hangi cemaatlere bağlı olduğunu bilmeyen kaldı mı?

ABD kendi yönetici elitini, pahalı üniversitelerde kurulan "Skulls and Bones" türü gizli klüplerde yetiştirdi. TC'nin klüpleri ise cemaatlerdi. Her bir cemaat kendine ayrılan koltuklara, içlerinde yetişen en gerici, sermayeye en kul-köle unsurları rahatlıkla oturabiliyordu. Onlar, AKP hükümetinden de önce, devletin kritik kademelerinde yer tuttular. Ve faşist devletin, şuna buna paralel değil, ama organik-bileşik bütünü oluşturdu.

Paralel devlet laflarının geçersizliğine değindikten sonra şimdi tüm o cemaatler ve iktidar bloğu içinde Gülençilerin, neden zayıf halka olduğunu, derin çıkar çatışmalarının nerelere dayandığını açıklayabiliriz.

Susurluk, 28 Şubat, vs...

Tüm dünyanın bildiği, ama bu topraklarda ona en fazla karşı çıkanların bile özenle sakladığı cemaat gerçeğine bakalım. Gülen tayfasının, bütün o imanlı ahlak vaiz

maskesinin altında yatan gerçek yüzü, bu cemaatin uluslararası karapara aklama ve kaçakçılık operasyonunun bir parçasını oluşturmasıdır.

1991 yılında dağılan Sovyetler Birliği, devlet içinde sağlam koltuklara sahip bu Nakşibendi cemaate, rüyasında bile göremeyeceği bir fırsat yarattı: Karapara transferinde uluslararası oyunun bir parçası olmak. Nakşibendiliğin tarihi merkezleri olan Tataristan ve Özbekistan'da Gülençiler onlarca okul açtılar. Rusya ve eski Sovyet cumhuriyetleri karapara aklamasında biçilmiş kaftandı, çünkü buralarda nakit para akışını bankalar kontrollerine alamamışlardı.

Böylece, CIA'nin kontrolünde, uyuşturucunun altın üçgeni denen Afganistan-Pakistan-Tayland'dan başlayıp eski Sovyetlerden geçerek Türkiye'ye gelen ve oradan İsrail durağına yolculuğa çıkan bir karapara aklama hattı kuruldu. Ne var ki, Gülençilerin değerlendirdiği bu fırsat, bir başka cemaatler koalisyonunun, Milli Görüşçülerin hevesini kursaklarını bıraktı.

70'li yıllardan bu yana bu memleketin en büyük altın kaçakçısı olduğu bilinen Erbakan'ın başında bulunduğu "Milli Görüşçüler", bu uluslararası karapara trafiğini Afgan savaş ağası Hikmetyar (dizinin dibinde RTE ile poz veren o şahsı hatırlayın) ve İran üzerinden Avrupa'ya taşımayı hayal etmişlerdi. Ve bu hayalin önünü açan, Tansu Çiller'in 1995'te tek taraflı imzaladığı Avrupa Gümrük Birliği anlaşmasıydı. Afganistan-İsrail hattına yeni bir rakip çıkmıştı: Afganistan-Romanya... Susurluk kazası, muazzam paraların döndüğü bu para trafiğini kontrol eden güçler arasında patlak veren kavganın bir sonucuydu.

Susurluk kazasının hemen ardından, Bursalı bir simsar öldürüldü, adı Nesim Malki'ydi, İsrail vatandaşlığı vardı ve öldürüldüğü gece trilyonlar el değiştirdi. Ama İsrail, kara para işinde kayıptığı pasta diliminin peşine düştü, bu fırsata, 28 Şubat darbesi ile yeniden kavuştu. Darbeyi yanparlar bizzat Erbakan'a İsrail stratejik anlaşmalar imzalatıldı. Ortalık yatışır görünse de, ok yaydan bir kez çıkmış, kan dökmüş, çatışmanın yeni süikastlere gebe olduğu anlaşmıştır. 28 Şubatçıları canı gönülden alkışlayan Gülen, CIA tarafından Amerikaya çekilerek korumaya alındı. Geriye Fetullah'ın 28 Şubat zulmüne dayanmayıp gittiği efsanesi kaldı.

Kavganın ilk raundunun sonucu biliniyor. Avrupalı kara para merkezlerine sırtını dayayan milli görüşçüler arenadan yenik ayrıldılar. Ta ki 2001 krizinden sonra RTE'nin Washington'a koşup, "Beni kullanabilirsiniz" dediği güne kadar.

11 Eylül, MASAK, vs...

11 Eylül provokasyonundan sonra ABD, bir süredir çatıştığı AB ile pek çok konuda uzlaşma zemini buldu. Uzlaşma konularından biri, uluslararası karapara trafiğini sistemin içine monte etmek, bu trafiği bizzat merkez Bankaları ve finans devleri üzerinden yürütmektir. Bu uzlaşma sayesinde RTE, Milli Görüş ile farklı cemaatleri aynı rant paylaşımında bir araya getirme fırsatını buldu. Geçmişteki çatışmalar unutuldu. ABD'nin 11 Eylül'den sonra tüm para trafiğini kontrol eden mekanizmaları devreye girdi. Anlaşmayı ihlal etmeye kalkışanlar, hükümetler üstü bir komisyon olan MASAK (Mali Suçları Araştırma Komisyonu) tarafından denetlenir oldu.

70'li yıllardan bu yana bu memleketin en büyük altın kaçakçısı olduğu bilinen Erbakan'ın başında bulunduğu "Milli Görüşçüler", bu uluslararası karapara trafiğini Afgan savaş ağası Hikmetyar (dizinin dibinde RTE ile poz veren o şahsı hatırlayın) ve İran üzerinden Avrupa'ya taşımayı hayal etmişlerdi. Ve bu hayalin önünü açan, Tansu Çiller'in 1995'te tek taraflı imzaladığı Avrupa Gümrük Birliği anlaşmasıydı. Afganistan-İsrail hattına yeni bir rakip çıkmıştı: Afganistan-Romanya... Susurluk kazası, muazzam paraların döndüğü bu para trafiğini kontrol eden güçler arasında patlak veren kavganın bir sonucuydu.

bile egemenlerin büyük kavgalardan neden kaçınmadıklarını yeterince açıklar.

Leninistler gelişmelere, oportünizme hakim olan basit bir iktidar paylaşımı mantığıyla bakamaz. Hele ki, "Yesinler birbirlerini" kayıtsızlığına girmezler. Aksine, devrim dönemlerinde tepede oluşan her çatlağın arasından yeni yeni kitlelerin, yarı-gönüllü ve kararsız kalmış pek çok kesimin sızıp devrim saflarına katılacağını, egemenleri güçten düşüren her kavganın ayaklanmacılara moral ve cesaret aşılayacağını hesap eder.

Ayaklanan kitleler de tepedeki bu kavgayı yakından izliyor ve "Bu kez düşürebiliriz" hesabı yapıyor. Öncülere düşen, emekçilerin güçlü bir sevgiyle kavradığı politik gerçekleri, berrak bir siyasi hedefe dönüştürüp, ayaklanmanın olgunlaşma zafer koşullarını cesaretle açıklamak, kavratmak ve eyleme dönüştürmektir.

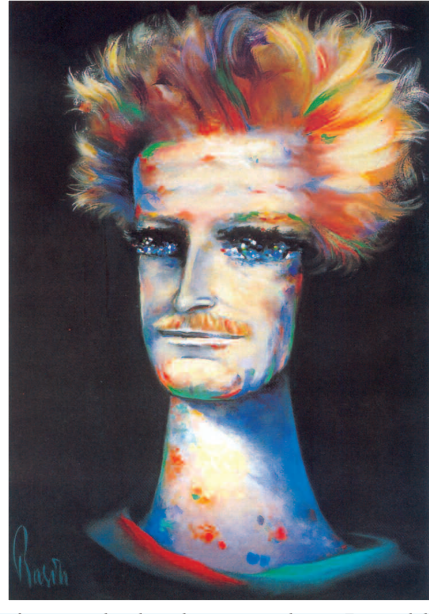
Umut Çakır

Nazım Hikmet 112 Yaşında

Ezberimizde değil belki ama içimizde ondan bir dize taşımayan kaç kişi var?

Evet, dünyada kaç kişi vardır ki Nazım onun duygularına, düşüncelerine hitap eden şiirler yazmamış olsun; kaç kişi vardır ki onun şiirlerinde kendini bulmasın.

“Yeni bir dünya için” mücadele edenler, açlar, yoksullar, evsizler, sevdalılar, ayrılmış olanlar, kavuşmuş olanlar, hasretin en hasına düşmüş olanlar, hapstekiler, özgürlüğüne daha yeni kavuşmuş olanlar, “bütün halkları dünyanın”, köylüler, şehirliler, umutsuzlar, umudu tükünmeyenler, içi boş bir ceviz gibi fırlatılıp atılmış olanlar, yüreği delinip akmadan, cennetini kaybetmeden yaşayanlar, korkaklar, cesurlar, çocuklar, büyükler, türküler gibi hilesiz olanlar, komünistler gibi ant i-çenler, direnenler, proleterler, memleketini satanlar, burjuvalar, davaya ihanet edenler, bir gülüşün ateşiyle ölümün önünde sigarasını yakanlar, yazarlar, şairler, Asyalılar, Afrikalılar, Hoca Nasreddin gibi ağlayanlar, Bayburtlu Zihni gibi gülenler, akrep gibi olanlar, güneşin sofrasında sarhoş olanlar, karanlıkta yağın karın altında özgürlük nöbeti tutanlar, kurşuna dizilenler, çıplak elleriyle arpa yolanlar, akarsu gibi i-

yimsen olanlar, kötümserler... İnsanlık nehrinin içerisinde yıkanan herkes!

O yalnızca insanlar değil, uçarken kiskanılan kuşlar ve bakır, mensucat ve neredeyse doğuracak olan toprak ve ateş ve demir, zaman, madde, en yalnız dalganın üzerinde boş bir konserve kutusu, mumdan gemilerle geçilen ateşten denizler, suların aynası, ölü yıldızlar, kırk günlük yerde kıpırdayan yaprak, gözler, eller, ayaklar, tımkala sökülüp koparken zafer, toprak kokan bakır sakallar, en şanlı elbisesi, işçi tulumuyla dolaşacak olan hürriyet, sosyalizm, kosmos, makineler, yıldızlar, rüzgar, su, başüstünde bir gemici korusu, ipek halılar, hep beraber suların çekilen ağ, oya gibi işlenen demir, bahçesinde hanımeli açanlar, en uzak yıldızla birlikte atan kalpler, kayalardan kayalarla kopan kartallar, atlılar -atlılar kızıl atlılar- atları rüzgar

YAŞAMAYA DAİR

Genco Erkal'ın oynadığı, uyarladığı ve yönettiği oyunun turnesinin İzmir ayağını izlerken böyle bir coşku ve duygu selini nasıl yazıya dökeriz diye uzun süre düşündük. Nazım Hikmet şiirlerinden oluşan oyunları onlarca kez seyretmiş olmamıza rağmen Genco Erkal bize tekrar ve tekrar bambaşka bir haz yaşattı.

Genco Erkal'ın o muhteşem yorumu ile nasıl mest olduğumuzu belirterek başlamak istiyoruz. Fazıl Say ve Zülfü Livaneli'nin de bestelerini içeren ve bir violansel ve piyanonun eşlik ettiği oyun; genel olarak Nazım Hikmet'in Bursa Cezaevinde hissettikleri ve elbette saat 21-22 şiirleri ile bizi bizden alan eşi Piraye'ye duyduğu aşkı konu alıyor. Sonrasında sürgün edilmiş ve vatan hasretine şahit oluyoruz ustanın. Nazım'ın yaşamı algılayışını 80 dakika boyunca gösteriyor bize. Bize daha önce sorsalar şahsi hayranı olarak kimseyi Genco Erkal'ın yanında sahneye yakıştıramam. Hatta Fazıl Say'ı bile kabullenmekte güçlük çektiğimi itiraf etmeliyim. Ama Nazım'ın eşi Piraye'yi oynayan Tülay Günel bu hislerimi bir kaleme silip attı.

görülebiliyor ve hissedilebiliyordu. Elbette Tülay Günel'in muhteşem sesi ve oyunculuğundan bahsetmeden geçmemek gerekiyor. Ranzalara tırmandı merdivenlerden koştu ve bize “Tahir

olmanın da Zühre olmanın da ayıp olmadığını” söyledi.

Oyun sona erdiğinde sanki birkaç dakika ancak geçmiş gibi hissedildi. Her birimiz hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıp öyle alkışladık muhteşem gösteriyi. Bir gösteriyi, oyunu, filmi veya müzikali değerlendirmenin yolunun biraz daha salon içinde oyalanıp seyircilerin tepkilerini dinlemek olduğu söylenir. Biz de öyle yaptık. Bizi oldukça şaşırtan ve tebessüm ettiren şey ise gözü yaşlı olmayan kimsenin olmamasıydı. Müzisyenlerden birisinin ailesi olduğunu zannettiğimiz çift anladığımız kadarıyla beşinci kez seyrettiği oyunda tekrar ağladı. Elbette ki bu ortak yüreğe biz de dahildik.

Bize bu hazzı yaşattığı ve günlerce ayaklarımızın bulutlarda olma hissinin korumayı başardığı için öncelikle Genco Erkal'a sonra Tülay Günel'a ve elbette tüm sahne arkası görevlilerine minnettarız.

Teşekkür ederiz...

kanatlılar, harikulade yemişler verecek olan ağaçlar, boylu boyunca hayat...

Yani yaşama dair olan her şey... Ve hepsi bir uyum içinde, mükemmel bir orkestranın mükemmel bir senfoniyi çalması gibi çağıl çağıl akar Nazım'ın şiirlerinde. “Gözleriyle çocuk” elleriyle genç olan bu mavi gözlü dev, adeta her şeyi yutarcasına bal yoğuran beynine kaydetmiş ve bir arı gibi yahut bir nakkaş gibi titizlikle çalışarak insanlığın önüne ölümsüz eserler olarak sermiştir. Nazım o kadar büyük bir sanatçıdır ki, şiirleri yıllarca kendi dilinde yasaklanmış, en koyu sansürle gizlenmeye çalışılmış olmasına rağmen, güneşin karabulutların arasından kendine doğacak boşluk bulup ortaya çıkması gibi, insanlığa gülümsemeyi bilmiştir.

Onun sözlerindeki gücü, hiçbir baskı yasası engelleyememiş, mısralarının insanların yüreğine işlemesine hiçbir güç engel olamamıştır. O taze bir kaynak suyu gibi, üzerine ölü toprağı serpilse taş da kapatılsa, gün yüzene çıkmanın bir yolunu bulmuştur. Şiirinin gücü, söz söylemedeki ustalığı, kendini her fırsatta göstermeyi bilmiştir.

Nazım, en güzel şiirlerini hapis hanede yazmış, ömrünün en güzel yıllarını hapis hanede geçirmesine, “kuyunun dibindeki taş gibi” yalnız bırakılmasına rağmen yılmamış usanmamış türküsünü söylemeye devam etmiştir. Nihayet sesi bütün insanlık tarafından duyulmuştur.

İyi ki varsın, iyi ki bizimlesin Nazım...

**DOĞUM GÜNÜNDE
NAZIM HİKMET ŞİİRLERİ OKUYORUZ**

OYUN

**MEMLEKETİMDEN
İNSAN
MANZARALARI**

**AVIŞIĞI
ŞİİR
ATÖLYESİ**

18 Ocak Cumartesi 16.00

**GAZİ EKİN SANAT VE
HALK KÜTÜPHANESİ**

75. Yıl Mah. 1341 Nolu Sok. 47/B Sultangazi İSTANBUL
TELEFON : 0 912 419 68 51

“Ayaklanma Üzerine Notlar”

“Ayaklanma Üzerine Notlar” devrimci güçlerin, işçi sınıfının, toplumun diğer ezilen ve sömürülen kitlelerinin kaçınılmaz ayaklanmayı zafere taşıyabilmeleri için Haziran Halk Ayaklanmasından gerekli dersleri çıkarmalarına yol açma, katkıda bulunma amacı taşıyor.

Yazarın da belirttiği gibi, “Ayaklanma Notları” Haziran Halk Ayaklanmasının dolaysız etkisi altında yazıldı. Henüz sürmekte olan olaylar dizisi hakkında yazmak yazar açısından bir “risk” içermekle birlikte, ayaklanma sonrası gelişmeler “Ayaklanma Üzerine Notlar”ı neredeyse kelimesi kelimesine doğrulamıştır.

Haziran Halk Ayaklanması, ege-men sınıfın tüm kurum ve kadrolarında büyük bir korkuya yol açarken toplumun ezilen, sömürülen geniş kitlelerinde derin bir devrimci değişim yarattı. Bu devrimci değişim birleşik devrim için güçlü bir kaldıraç olacaktır.

Ancak bunun gerçekleştirilebilmesi için daha pek çok engelin aşılması gerektiği Haziran Halk Ayaklanması sırasında ve sonrasında bir kez daha ortaya çıktı.

Varlıklarıyla ve çabalarıyla emekçi sınıflar başta olmak üzere, devrimin tüm toplumsal güçlerinde kafa karışıklığı yaratmaya çalışan sosyal reformist partiler ve onların peşindeki oportünist hareketler bu engellerin başında geliyor.

GEZİ GÜNÇESİ SILA ERCİYES

KOMÜN BÜYÜYOR

Slogan kitlenin düşüncesidir. Büyük kitlelerin düşüncesini attıkları sloganlardan anlamak mümkündür. 31 Mayıs’la birlikte başlayan Haziran Ayaklanması olarak geçen ayaklanma günlerinde kitlenin büyük oranda sahip çıktığı slogan “Hükümet İstifa” oldu. RTE’nin dediği gibi, Üç beş ağaç meselesi değildi sorun. Üç beş ağaç için verilen mücadele ve ona karşı gösterilen faşizmin azgın saldırısı toplumun harekete geçmesini sağladı, bu doğru. Ama sokağa çıkar çıkmaz dilindeki sloganı gerçeklik haline getirmek istedi. Bunun için uğraştı, bunun için bedeller ödedi.

Sloganlar netleştikçe, kitlenin kararlılığı ve kendine güveni arttıkça, ve hareket, sistemin temellerine yöneldikçe, ilk günlerde hareketin içinde yer alan sermayenin değişik grupları, nasıl bir yanlışlığın içinde olduklarını anlayıp hemen ayaklanmacılardan uzaklaştılar. Kılıçdaroğlu, ‘Taksim Meydanı’nda CHP’lilerin toplandığı söyleniyor. Hayır. Eylemleri CHP’liler yaptı deniyor, Hayır.” diyerek bu olayların ardından sürüklendiğini itiraf etti ve CHP’lilere oradan çekilin mesajı verdi. MHP: “Gezi parkı eylemlerinde MHP’lilerin yer almayacağını.” açıkladı. Ama bu açıklamaların bir önemi yoktu. Halk bir bütün olarak oradaydı ve onu kimse oradan kolay kolay çıkaramayacaktı.

Onlar bu açıklamaları yaparken, Hatay’da gencecik bir fidan Abdullah Cömert “Devrim için alanlardayım. Gerekirse öleceğim.” notunu arkasında bırakarak ölümsüzler kervanına katıldı. Siz ne dersiniz deyin, biz buradayız ve bir yere gitmiyoruz, diyerek ne kadar duru bir bilince sahip olduklarını dosta da düşmana da göstermiş oldular.

Ayaklanmacıların dili “Hükümet İstifa”, ölümsüzleşenlerimizin yüreği devrim derken günler ilerledi. Taksim Komünü yeni katılanlarla daha da büyüdü. Yeni sokaklar, yeni barikatlar, yeni pankartlar açıldı Taksim’de. “Her şeye rağmen yeryüzünde şarkılar söyledik” diyen Kazım Koyuncu vardı aramızda. Hrand Dink’in adını taşıyan bir cadde açıldı Gezi Parkında. Komün büyüdükçe ihtiyaçlarımız artıyordu. Bu ihtiyaçları karşılamak için güvencemiz yine kendimizdik. İhtiyaç listesi asıldı ağaçlara: “Kaliteli gaz maskesi, yağmurluk, polar battaniye, 3 adet sedye, meyve suyu, bolca su...” diye uzayıp giden. Kimse kimseye sen şunu bul demedi. Listeyi gören kendine görev edindi eksikleri tamamlamayı.

5 Haziran yoğun mu yoğun bir gün oldu. İşçi ve emekçiler fabrikaları, atölyeleri, büroları, Lise ve üniversite öğrencileri sınıflarını, sınavlarını bırakarak Taksim’e doğru hareket geçti her yandan. Günler ilerledikçe ayaklanmacıların yorulup meydanı terkedeceğini umanlar her gün biraz daha büyüyen hareket karşısında ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Taksim Komünü günler ilerledikçe yalnızlaşmıyor, tam aksine yeni güçlerle çoğalıyordu. Faşizmin hiçbir saldırısı karşısında gerilemeyen, gitgide güçlenen bu hareketi durdurmak ve bölmek için başka bir yola ihtiyaç vardı. Görüşmeler bu mantığın bir sonucu olarak devreye sokuldu.

Bülent Arınç Taksim Platformu’nu görüşmeye çağırıldı. Görüşmeye Taksim Platformu üyeleri, Taksim Dayanışmasının taleplerini içeren maddeleri sundu. Neydi bu maddeler? Özetlersek: 1- Gezi parkı park olarak kalmalıdır. 2- Topçu kışlası projesinin iptal edildiği açıklanmalıdır. 3- AKM’nin yıkılmayacağı açıklanmalıdır. 4- Olaylardaki sorumlular yargılanmalıdır. 5- Gaz bombası kullanımı yasaklanmalıdır. 6- Gözaltındaki yurttaşlarımız derhal serbest bırakılmalı ve haklarında hiçbir soruşturma açılmamalıdır. 7- İfade özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılmalıdır.

Önerilere karşı Arınç’ın teklifi referandum oldu. Sorulmuş bakalım herkes sizin gibi mi düşünüyor? Ertesi gün çıkan beş gazetenin manşeti (Sabah, Star, Haber Türk, Türkiye, Yeni Şafak ve Zaman) aynıydı: Demokratik Taleplere Can Feda... Görüşmenin amacı bu manşette gizliydi. Ayaklanmanın iyi çocuklarıyla, kötü çocuklarını birbirinden ayırmak... Umduklarını bulamadılar. Ayaklanmacılar “tek yürek çapulcular” olarak mücadeleye devam dedi. Bilimsel gerçekler referandum ile değiştirilemez, diyerek referandum önerisini reddetti.

Arınç’ın girişimi başarısız olmuştu. Şimdi sıra RTE’deydi.

ÇIKTI

Cezaevinde geçen aslında durgun ve sıkıcı olmasını beklediğimiz oyunda bir an bile başka bir yöne bakmaya fırsatımız ve dahası isteğimiz olmadı.

Yaşamaya dair, vatan haini gibi artık hayatımızda bile yer etmiş satırları ve elbette Bursa Cezaevi mektuplarından da birkaç satırı içerdik bu güzel eser. Erkal, tabureye zıpladı koştu, durdu ve uzandı. Son derece spontane gelen tavrı ve yaşından beklenmeyecek bir dinamizm ile coşkusuna coşku kattı. Böylece seyircinin bir kısmından şair mırıltıları duymak mümkün hale geldi. Oyunun içindeydik. Nazım’la yaşadık. Özellikle “ben bir ceviz ağacıyım” derken o gözlerinin parıltısı inanıyoruz ki en arka sıradan gayet net

Ayaklanmayla oynanmaz. Ayaklanmaya karar verenler düşmanın sırtının yere serileceği son noktaya kadar, yani politik iktidarın ele geçireceği aşamaya kadar gitmelidir. Politik iktidarın ele geçirilmesi, tam özgürlüğe, gerçek demokrasiye giden yolu ardına kadar açacaktır.

Ayaklanmanın devrimci niteliğini gizleyerek onu bir “tepkî hareketi”, bir “direniş” olarak göstermeye çalışanlar gerçekte emekçi sınıflar için işte bu yolu kesmeye çalışıyorlar.

Haziran Halk Ayaklanması’na dair “Notlar”, devrimin toplumsal güçlerinin dikkatini böyle bir çaba içinde olanlara çekiyor ve onları olası tehlikelere karşı uyarıyor.

Yeni bir ayaklanma kapıda. Haziran Halk Ayaklanmasından sonra ortaya çıkan irili ufaklı sayısız eylem, yeni güçlü ve çok daha sarsıcı, düzen için yıkıcı bir ayaklanmayı hazırlıyor.

Ayak sesleri her geçen gün daha güçlü duyulan bu ayaklanmaya Haziran Halk Ayaklanmasından çıkarılan dersler ışığında hazırlanmak zaferin temel koşuludur.

“Ayaklanma Üzerine Notlar” bize bu konuda güçlü bir referans sunuyor.

Devrimin Kartalları

5 Mart 1871 yılında doğan Rosa, hayatını işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine adanmıştı. Genç yaşta girdiği mücadelede ilkeli ve devrimci duruşuyla hep öne çıktı. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın daha arifesinde sosyalist hareket içinde esen milliyetçi şoven dalgaya karşı aldığı tavır işçi sınıfının mücadelesinde tarihi bir önemde oldu. Alman Sosyal Demokrasisi'nin savaş bütçesini onaylaması karşısında, onların artık "kokuşmuş ceset" olduğunu ilan etmekte bir an olsun tereddüt etmedi. Yalnız kalma pahasına da olsa 1914 yılında SPD'den ayrılarak, onun gibi işçi sınıfının savaşta alması gereken tavrın burjuvazinin ve burjuva vatanın savunulması değil, kendi iktidarını kurmak olduğunu ve komünist ilkeleri savunan yol arkadaşı Karl Liebknecht ile birlikte önce Enternasyonal Grubunu, daha sonra (1916) Spartaküstler Birliğini kurdu. Spartaküstler

Birliği'nin kapitalist Alman devletine karşı aldığı tavır Rosa'nın bir kez daha tutuklanmasını getirdi. 1918 yılında serbest kaldığında Karl Liebknecht'le birlikte Almanya Komünist Partisi'ni kurdu.

Burjuvazi bu cesur ve ilkeli kadını yolundan çevirmek için defalarca tutukladı. Ama Rosa her seferinde düşüncelerinden daha emin ve işçi sınıfının kurtuluşu için ne yapması gerektiğinin daha bilincinde olarak yoluna devam etti.

1919 yılının 15 Ocak'ında karşı devrimciler tarafından öldürülen Rosa ve Karl, bugün hala büyük bir saygı ve tarihte takındıkları önemle anılmaktadır. Her yıl mezarları başında yüzbinlerce insan tarafından ziyaret edilmesi sosyalizmin gücünden başka nedir ki? Lenin'in deyişiyle "O bir kartaldı ve kartal olarak kalacaktır."

Karl Liebknecht 13 Ağustos 1871'de doğdu ve 15 Ocak 1919'da 5 Mart 1871 doğumlu Rosa Luxemburg ile birlikte öldürüldü

Savaşın başlamasıyla esen milliyetçi rüzgar, SPD'nin de milliyetçi eğilime yönelmesine neden oldu, ki bu Luxemburg'un fikirleri ile tamamen tezatlık oluşturuyordu; bu sebeple partiyle olan tüm ilişkisini kesti. 5 Ağustos 1914'de Karl Liebknecht ile beraber Internationale grubunu kurdu. 1 Ocak 1916'da grubun adı Spartaküs Birliği (Spartakistler - Almanca Spartakusbund) oldu. Grubun devlete karşı tutumu yüzünden 28 Haziran 1916'da Luxemburg hapis cezasına çarptırıldı.

1918 Kasım'ında Luxemburg haptisten çıktı. Faaliyetlerine devam etti ve Liebknecht ile birlikte Alman Komünist Parti'sini kurdu. 15 Ocak 1919'da Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Wilhelm Pieck, Freikorps (gelecekteki nazi SA'ların öncülü olan faşist çeteler) tarafından tutuklandılar, Pieck kaçmayı başarırken Luxemburg ile Liebknecht yedikleri darbelerle bilinçlerini kaybettiler. Aynı gün,

Luxemburg ölene kadar dövülmüş ve ölü vücudu nehre atılmış, Liebknecht de başından yediği kurşunlarla öldürülmüştü

Her sene Almanya'daki tüm halklardan devrimcilerin düzenlediği bu iki yiğit militan ve teorisyen devrimcileri anma yürüyüşüne Mücadele Birliği okurları olarak biz de katıldık. 10 bine yakın kitlenin katıldığı yürüyüş, eski Demokratik Almanya Cumhuriyeti tarafından anıt mezara dönüştürülen Alman devrimcilerinin mezarlığında bitirildi. Çeşitli Alman devrimci kurumlarının yaptığı konuşmalar ve sloganlarla anma eylemi bitirildi..

Almanya'dan Mücadele Birliği Okurları

Lenin'in deyişiyle, dünya devriminin kartalları Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u anma yürüyüşüne katılmak için Berlin'e gittik.

Devrimin Kartalları Anıldı

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Berlin'de anıldı. Her yıl Ocak ayının ikinci Pazar günü gerçekleşen yürüyüş ve anma etkinlikleri, bu yıl da yoğun bir katılımı gerçekleştirdi...

Anmaya on bini aşkın insan katıldı. Yürüyüşüyle başlayan etkinlikler, gün boyunca anıt mezarın on binlerce kişi tarafından ziyaret edilmesiyle devam etti. Bir çok ülkeden devrimci ve komünistin yanı sıra, Almanya'da yaşayan emekçilerin ve gençliğin de katılım gösterdiği etkinliklerle Anıt Mezar bu yıl da bayraklar ve karanfillerle kızıla kesti...

Taşındıkları Almanca "Zafere Kadar Devrim TKEP/L" pankartıyla Leninistler de yürüyüş ve anmada yerlerini aldılar.

**Yaşasın Proleterya Enternasyonalizmi!
Zafere Kadar Devrim!**

